

PAPA PIPA

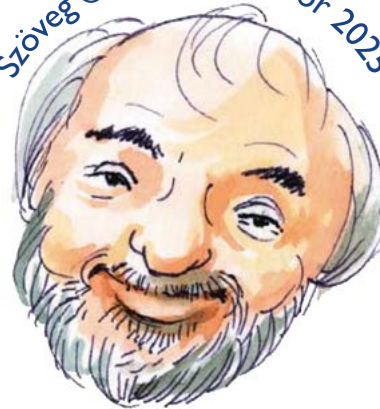
Nógrádi Gábor – Cakó Ferenc

PAPA PIPÁ

Illusztráció © Cakó Ferenc 2025

Szöveg © Nógrádi Gábor 2025

CAKÓ FERENC, a világhírű, Kossuth díjas animációs filmrendező, festőművész, grafikus 35 éve illusztrálja az író könyveit. Eddig 25 könyvük 495 ezer példányban jelent meg, és ahogy mondani szokás, már félszavakból is értik egymást. (Cakó Ferenc – **36 film, 33 önálló kiállítás, 31 magyar és nemzetközi díj** – Cannes, Annecy, Velence, San Francisco, Berlin, Huston stb., Erdemes Művész, Kiváló Művész, Kossuth-díj.)

NÓGRÁDI GÁBOR azért írta meg a PAPA PIPÁ-t és a **Vigyázz magadra, hogy sose érjen baj!** sorozat többi vídám könyvét, amelyeket **a következő oldalakról INGYEN letölthetsz**, hogy téged sose érjen baj. Vajon megéri a biztonságodat egy órányi nevetős olvasás? (Nógrádi Gábor – 50 év = 50 könyv, IBBY Életműdíj 2012, Janikovszky Éva díj 2013, Prima díj 2022)

www.nogradi.hu

Presskontakt Bt. • Felelős kiadó a Presskontakt Bt. ügyvezetője • Lektor: Kerényi Kata
Tervező-tördelő: Novák Tamás • E-mail: info@presskontakt.hu

MINDEN ÉLETRE TANÍTÓ ÉS BALESETMEGELŐZÉSI KÖNYV INGYENESEN LETÖLTHETŐ!

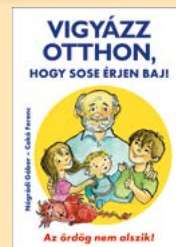
IDENÉZEK, ODANÉZEK

Sok száz tábla van az utcákon, az épületekben, a parkokban, a strandokon, azaz körülöttünk mindenütt. Vajon mit jelentenek? A nagyalakú, csupa rajzos könyvvel azt szeretnénk, ha egyetlen gyereket sem érne közlekedési baleset. [Idenézek, odanézek](#)

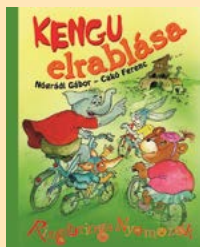
VIGYÁZZ! HOGY SOSE ÉRJEN BAJ!

Százhatvan színes oldalon szórakoztatva, vidám szövegekből és rajzokból megtudható, mire kell vigyáznia egy gyereknek az utcán, a hegyekben, az erdőkben, a járműveken, a vízben és a viharban, a télben és a nyárban. Az életben. [Vigyázz, hogy sose érjen baj!](#)

VIGYÁZZ OTTHON, HOGY SOSE ÉRJEN BAJ!

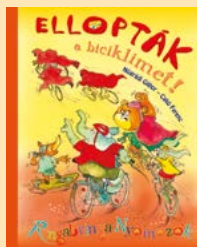
Az aggódó Papa és három okos unokája tizenhat vidám történet segítségével mesélik el a gazdagon illusztrált könyvben, hogy az otthoni élet ugyan sok veszéllyel jár, de ezeket a veszélyeket el lehet kerülni. [Vigyázz otthon, hogy sose érjen baj!](#)

KENGU ELRABLÁSA

A nyúl, az elefánt, a mackó és a róka a legbonyolultabb bűnügyeket is kinyomozza. Minden oldal csupa rajz, játékos betű, rejtélyes, rejtvényes szöveg. Mire elolvasod, mire végig neveted, jobban fogsz olvasni. Tanulj szórakozva! Szórakozz tanulva!

[Kengu elrablása](#)

ELLOPTÁK A BICIKLIMET!

A négy kis állatkölyök Karóka ellopott bicója után nyomoz. Mindenkinek van egy zseniális ötlete: hogyan lehetne a tolvajokat megtalálni. Ötlet van, eredmény nincs. A maci balettozik, az elefánt hegedül, a róka siránkozik, Nyíl-Nyúl pedig mindent feljegyez.

[Ellopták a biciklimet!](#)

A BÖLCS GYEREK KÖNYVE

Negyvenkét közismert bölcsesség, mondás, szólás igazságát bizonyítják saját életükből vett példákkal a szerzők. „A türelem keserű, de gyümölcsös édes.” „A legjobb dolgok az életben nem dolgoznak.” „Ha azt akarod, hogy szeressenek, te is szeress.” stb. Más ismerni egy igazságot, más megérteni, és más alkalmazni az életünkben.

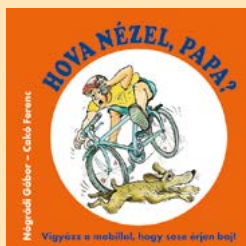
[A bölcs gyerek könyve](#)

NYEREGBE, SRÁCOK!

A Papa, unokái segítségével vidám, kalandos helyzetekben tanulja meg a kerékpáros közlekedés szabályait. Jobb ma egy könyv, mint holnap a felsebzett térd, nem? Fejezetcímek: Mountain bike vagy trekking? Ez kötelező, az nem. Egy kortyot sem, Papa! Kerüld ki vagy fejbe vághat! Éljen az elsősegély tanfolyam! Jó Papa holtig tanul. Tekerjünk télen is! Ha jót akarsz, számíts a rosszra!

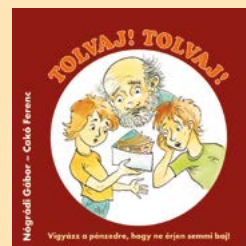
[Nyeregbe, srácok!](#)

HOVA NÉZEL, PAPA?

Tedd el a mobilodat és pattanj a kerékpárra! A mobilozás – beszélgetés, esmesezés, netezés – miatt számtalan súlyos baleset történik. Gyerek és felnőtt együtt tanulhatják meg a vidám, kalandos helyzetekből, humoros illusztrációkból, mire kell figyelni, mire kell vigyázni a járdán és az utakon.

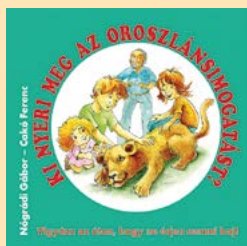
[Hova nézel, Papa?](#)

TOLVAJ! TOLVAJ!

Vagyontárgyaink, pénzünk biztonságáról, erkölcsi törvényeinkről szólnak a Papa és az unokák humoros történetei. A fejezetcímekből: Kié a gumikutya? Ki vette el a tárcámat? Miért volt ilyen olcsó? Ha találtam, az enyém? Aláírni mások helyett, soha! Ne lopj, inkább adok!

[Tolvaj! Tolvaj!](#)

KI NYERI MEG AZ OROSLÁNSIMOGATÁST?

A rendőrségi nap izgalmas vetélkedőjén vesznek részt főszereplőink. Milyen versenyszámok vannak? Be kell törni egy riasztóval védett sátorba csokiért. Zsebtolvajt kell fogni. Sziklára kell mászni. Át kell haladni egy gázfelhőn. Vajon ki győz?

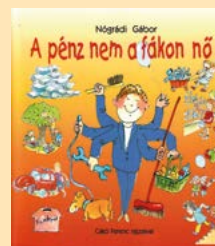
[Ki nyeri meg az oroszlánsimogatást?](#)

VIGYÁZZ MAGADRA! VIGYÁZZ A VILÁGRA!

Mit csináljunk, ha egy undorító szeméthalmot találunk az erdőben? Hogyan kapják el az autótolvajokat a nyomozók? Mi a legszebb az ápolónői vagy a tanítónői munkában? Mennyi vizet pocsékolunk el egy zuhanyozás vagy egy mosogatás alatt?

[Vigyázz magadra!](#)
[Vigyázz a világra!](#)

A PÉNZ NEM A FÁKON NŐ!

Itthon először jelent meg gyerekeknek pénzről, takarékoságról, munkáról, vállalkozásról, üzletről és a piacról szóló könyv. Játékos feladatok, humoros történetek, megszívlelendő idézetek mellett közel száz karikatúra teszi szórakoztatóvá az igen fontos témát.

[A pénz nem a fákon nő!](#)

Kedves Olvasóm!

Ha el akarod szórni a pénzedet felesleges dolgok megvásárlására, ne olvasd el ezt a könyvet!

Ha a konfliktusaidat erőszakosan akarod megoldani és nem békés tárgyalással, megértéssel és megértést kéréssel, ne olvasd el ezt a könyvet!

Ha nem tudod, milyen láthatatlan ellenségek leselkednek rád, és nem félsz a fertőző betegségektől meg az elhízástól, ne olvasd el ezt a könyvet!

Ha nem érdekel, hogy a barátodat vagy a barátnődet megpofozzák, ne olvasd el ezt a könyvet!

De ha vigyázni akarsz magadra és mindazokra, akiket szeretsz, szánj egy órát a könyv elolvasására, és ígérem, nem leszel pipa!

Barátsággal üdvözöllek

Wojnáczki Gabi

info@presskontakt.hu

TARTALOM

VEGYÜNK EGY TEHENET? / 7

MINKET NEM LEHET
BECSAPNI / 10

SOSE LEHET TUDNI? / 14

NE FÉLJ, PAPA! / 16

MINDENT MEG LEHET BESZÉLNI / 19

ÉSSZEL EGYÉL, HOGY
FITT LEGYÉL! / 22

✧ 5 ✧

HAJLÉKTALANOK LETTÜNK / 25

MI VAN A KEZEDEN? / 32

NEM POFOZKODUNK, APUKA! / 36

KI A SZENVEDÉLY- BETEG? / 46

SZAVAZZUNK!

SZAVAZZUNK! / 29

HOGY HA JÖN A KIKELET / 44

VEGYÜNK EGY TEHENET?

– Papa, te mindenem felhúzod magad! – korholom a nagyapámat, mint Anya engem szokott, ha rosszul csinállok valamit.

– Mit húzzak fel? – mordul rám Papa, és tréfásan lepillant a nadrágjára.

Ezen persze vihogni kell. Na, de Papa! Hihih!

Sohase tudom, hogy viccel a sliccel, vagy tutira nem érti, mit mondok.

– Nem érted, amit mondok, Papa? – kérdezem, és bambát játszva felnézek rá meg remegtetem a szempillámat, mintha komolyan kérdezném, amit kérdezek.

– Én nem értem, Sacikám?! Én?! – hörren fel Papa, mint Tapi a kerítésnél, ha idegen jön. – Én nem csak azt értem, amit mondasz, Sacikám, de azt is tudom, amit gondolsz.

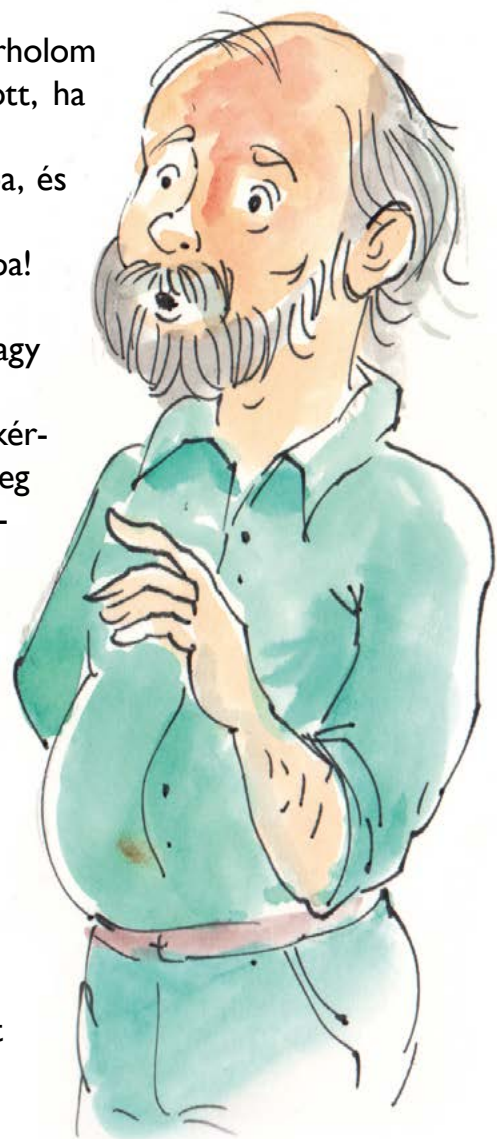
– Igen?! Akkor mondd meg gyorsan: mit gondolok most?

– Azt, hogy a nagyapád gyagyás!

– Úristen, Papa! – kaccantok sikkantva. – Te tényleg gondolatolvasó vagy!

– Na, ezért egy oltári nagy füles jár! – rikolt Papa és kergetni kezd.

Persze csak viccből.

Futás a lakásban, ki az udvarra, végig a fák mellett, meg vissza. Aztán Papa lerogy a kerti székbe, kapkod a levegő után, én meg rohanok vízért.

Mikor visszaérek, már nem liheg. Lehet, hogy csak megjátszotta, hogy nem kap levegőt? Nem hiszem. A szíve már nem a régi.

„Öreg a motor – szokta mondogatni. – Majdnem nyolcvan éves. Ha autó volnék, a roncs-telepen sem vennének át.”

„Semmi baj, Papa! – nyugtatgatom ilyenkor. – Azokat a kocsikat úgyis bezúzzák!”

„Kösz, kisunokám! Most megvigasztaltál.”

Megköszöni a vizet, iszik néhány kortyot, aztán a maradékot felém lötyyenti.

– Ezt a szemtelenségedért, te, gyagyasári! – mondja.

Nem ér el, a víz, mert elugrom.

Engem nem lehet leönteni! Én talajtornász vagyok! Kerületi bajnokság, serdülő csapat, ezüstérem!

– Kösz, Papa! Leöntesz? Tudod, mikor hozok neked vizet legközelebb, ha fuldokolsz?!...

– Tudom – vigyorog a nagyapám. – Mindig.

– Így van! – mondom, és magamhoz ölelem a fejét, amit csak néhány fehér tincs keretez. Visszaölel.

– Szeretsz? – kérdezi.

Nem válaszolok. Tudja ő azt.

AZ ANYU ÉN VAGYOK!

Emese: „Megőrülök! Papa átváltoztatott anyuvá! Anyu meg Mesi lett, vagyis én. Akkor most anyu maradok örökre? Ne már!...” Pörgős, izgalmas, humoros történet. A regényből készült komédiát nagy sikerrel mutatták be a színházak.

SEGÍTSÉG, ÁLLAT!

A Segítség, ember! folytatása talán még humorosabb és izgalmasabb, mint a Segítség, ember! volt. Harminc kalandos, vidám történetben beszélnek, panaszkodnak, veszekednek, csúfolódnak az állatok. Megjegyzem: nincs mindig igazuk.

Persze nekem van igazam, ha azt ál-
lítom, hogy a nagyapám mindenem fel-
húzza magát, és olyankor pipa.

Megyünk vásárolni.

Meglátja a túró új árát.

– Mi?! Ötven százalékkal drá-
gább?!

Meglátja a kefir új árát.

– Mi?! Harminc százalékkal
drágább?!

Meglátja a kedvenc sajtom új
árát.

– Mi?! Huszonöt százalékkal drá-
gább?!

– Papa! – szólok rá. – A te fejedben
komputer van? Nem lehet úgy élni, hogy
folyton számolunk.

– Tévedsz, kisunokám. Csak így lehet élni.

A vásárlás harc. A kereskedő támad: emeli az árakat. Megpróbál minél több pénzt kivenni
a zsebünkből. Mi védekezünk. Megpróbálunk minél kevesebb pénzért hozzájutni a túróhoz,
a kefirhez meg a sajthoz.

– Hogyan, Papa? Veszünk egy tehenet?

– Zseniális ötlet! De sajnos megvalósíthatatlan. Anyád meg Tapi nem túrná Riskát az ud-
varon. És lehet, hogy te sem örömmel fejnéd meg hajnalban.

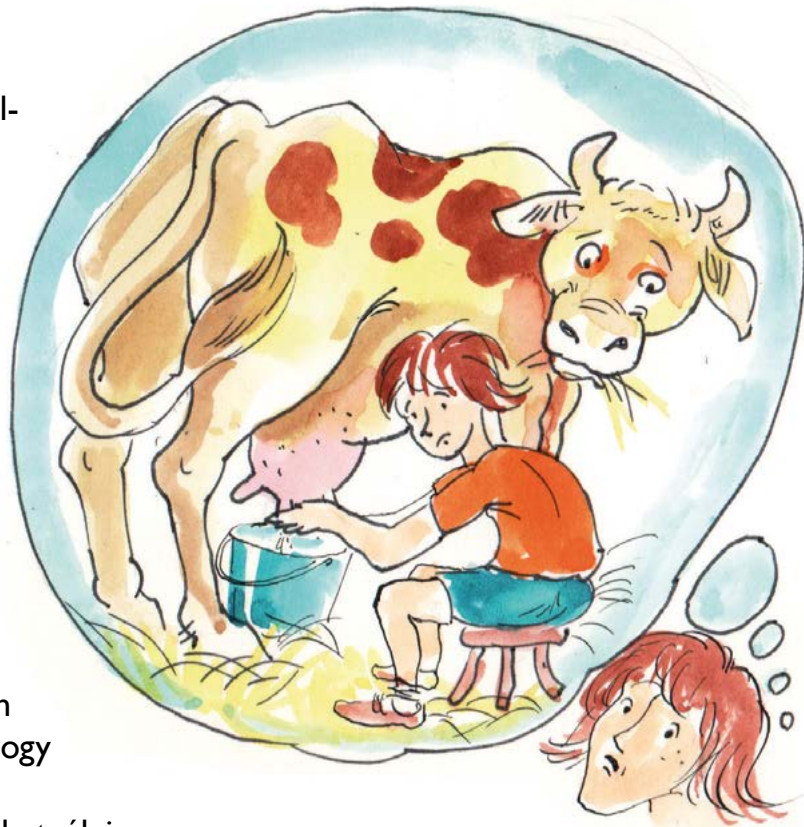
– Talált! Hát akkor?...

– Hát akkor átmegyünk egy másik boltba, ahol talán olcsóbbak a tejtermékek.

És átmentünk.

Papának igaza volt. Az új boltban majdnem a régi áron vásároltunk mindent! Otthon
kiszámoltam: több ezer forintot takarítottunk meg.

Hurrá! Gazdagok vagyunk!

MINKET NEM LEHET BECSAPNI

Bedobnak egy reklámfüzetet a postaládánkba. Szeretem nézegetni az ilyen színeset, képeset.

A füzetben hatalmas árleszállítást hirdet a közeli bevásárlóközpont.

– Nézd csak, Papa! – mutatom nagyapámnak boldogan az egyik ajánlatot. – Féláron adják a fogpiszkálót! Itthon már alig van.

– Talán én használom el a protézisemhez? – csattogtatja Papa a fogpótlását, amivel kisebb koromban megnevettetett.

A Papa foga elromlott, mert sok kristálycukorral megszórt kenyeret evett gyerekkorában. Miért ette? Mert nem volt más édesség. És annak idején még talán a fogmosás sem volt divatban.

– Nem azt mondom, hogy te vagy hibás, Papa, mert elfogyott a fogpiszkálónk – magyarázom.

– Csak azt mondom, hogy már alig van belőle, és most féláron kapható.

– Fantasztikus! – mondja Papa. – Gyerünk, menjünk, siessünk, mert elfogy, aztán turkálhattok a szájakokban könyékig.

Bepattanunk a kocsiba és megyünk. Velünk jön Beni, a bátyám, meg Lizi, a négyéves húgom is.

A Papa útközben kioktat bennünket, ahogy szokott:

– Ne dőljetek be a kereskedők trükkjeinek! Tegyük fel, árleszállítást hirdetnek egy termékre. Ma féláron megveheted, de ha utána nézel a régi árának, kiderül, hogy két hónapja éppen ennyibe került. Aztán fel-emelték az árát, és most meg – tatatatam! – **ÁRLESZÁLLÍTÁS!** A kereskedők, kisunokáim, nagyon ravasz, furmányos útonállók! Én aztán tudom!

– Mert a nyíregyházi piac mellett nőttél fel? – kérdezem.

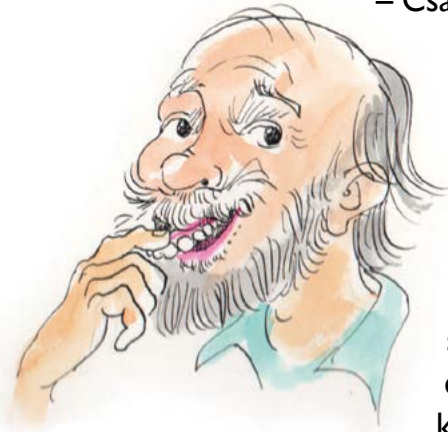
– Úgy van!

– És azért is, mert kereskedő voltál? – kérdezi Beni.

– Úgy van!

– Akkor te is egy nagyon ravasz, furkálós útonálló vagy? – pislog nagyapára Lizi.

– Beszéljünk másról! – mondja Papa, és leparkol a bevásárlóközpont előtt.

Bemegyünk. Ahogy a reklámfüzet ígéri, ezer dolog olcsóbb lett a betonfúrógéptől a kapucsigóig, a térdzoknitól a világítós kulcstartóig.

Persze mi rögtön a fogpiszkálót keressük.

Ahogy Anyu szokta mondani: hál' Istennek még van. Rögtön felmarkolunk két csomaggal, és bele a kosárba.

Aztán Beni észrevesz egy filctollkészletet.

– Ide nézz, Papa! Most minden készlethez adnak egy rajzalbumot.

– Árukapcsolás! Árukapcsolás! – rikácsolja a nagyapám. – Már mondtam: ne dőlj be a csalafinta praktikáiknak! Úgy gondolják, ingyen albummal el tudják sózni a filctollakat, amit másképpen nem bírnak eladni. Egyébként is: nincs elég filctollad?

– De van – morogja Beni és sóhajt.

Tudom, mit érez. Én is szoktam vágyakozni valamire, amire nincs is igazán szükségem. Csak megtetszik. Vagy az osztályban van valakinek, és nekem is kellene. Egy cipő, egy póló, egy hátizsák, egy kítűző. Jaj, én nagyon tudok ám vágyakozni!

Hirtelen Lizi sívítása hoz frászt a körülöttünk sétáló vevőkre.

– Ilyet akarok! Ilyet akarok! – kiabálja Lizi, amikor észrevesz egy felfújott kerti medencét. Rögtön bele is bukfeneczik.

– Tényleg, Papa, ez nagyon jó lenne! Vegyük meg! – csillan fel az én szemem is. Hirtelen elképezem a kertünkbe ezt a nagy medencét. Meg a barátnőimet, akiknek a csodálattól leesne az álluk, amikor meglátnák. Meg, hogy hancúrozhatnánk benne, Bea, Kati, Lili és még talán Karcsi is. Persze nem ezzel az álommal győzködöm a Papát.

– Papaaaaaaa! Beleférne az egész család, plusz Tapi – duruzsolom a legbehízeltgőbb hangomon. – Úszkálhatnánk, hancúrozhatnánk... És nézd csak! Most ötvenezerral olcsóbb!

– Csodálatos! – dűnnyögi a nagyapám, és kiemeli Lizit a gumiteknőből. – Egy hónapi nyugdíjamból meg is tudjuk venni. Aztán ti úszkálhattok a vízben, én meg az adósságban.

Rögtön tudom, hogy ez azt jelenti: nem tudjuk megvenni.

A Papa nagyon le tud lombozni néha. Ehhez ért. Tu-

dom, hogy igaza van, de akkor is fáj, ami fáj. Egy medence a kertben!... Ó, álom, álom! Ha felnőtt leszek, biztos, hogy veszek egy ilyet! De hol lesz akkor már Bea, Kati, Lili meg Karcsi? És ha itt is lesznek, vajon mind beleférünk majd a medencébe a meghízott anyukameg apuka-fenekünkkel? És fogunk hancúrozni? Nem hiszem.

– Addig nyújtózkodhatunk, ameddig a takarónk ér – idézi a szólásmondást Papa. – És ismétlem: az áruházakban, bevásárlóközpontokban nagyon kell vigyázni a vásárlással. Tele van az eladótér csalafinta vevőfogó reklámokkal, trükkökkel: „Ma fele áron megveheti! Egyet fizet, kettőt kap! Utolsó darabok! Kiárusítás!” – Persze, megértem, ha furfangosan cseleznek. Pénzre van szükségük. Ők is meg akarnak élni. Ezért mindent megtesznek, hogy tele kosárral menjél ki akkor is, ha csak egy-két csomag fogpiszkálóért mentél be. Na de mi is meg akarunk élni! Úgyhogy fityiszt az orrukra! Nem szórjuk a pénzt.

Ezek után a Papa szigorú vezénylete mellett sikerül üres kosárral, azaz a két csomag fogpiszkálóval beállnunk a pénztárhoz vezető sorba.

És akkor Papa felkiált.

– Odanézzetek! – mutat egy biciklipumpákkal teli ládára. – Aki kettőt vesz, a harmadikat ingyen kapja. Hát nem szuper ajánlat?

– Dehogynem, Papa! Király! – morogja Beni gúnyosan. – Kérdés: minek nekünk még három pumpa? Eddig elég volt az a kettő, ami otthon van.

– Hogyhogy minek? – csattan fel a nagyapám. – És ha külön-külön akarunk biciklizni, kirándulni? Apa, Anya, én meg ti. Akkor nem elég két pumpa!

– Papa! – emelem fel a hangomat. – Soha az életben nem engedtetek minket egyedül kirándulni biciklivel. Valaki mindig jön velünk a családból. És olyan aztán végképp nincs, hogy öten ötfelé karikázunk.

– Akkor is jó, ha több pumpa van... – mondja Papa, de már halkabban, miközben nagy vágyakozással pislog a fűjatókra. – Ha az a kettő, ami van, elromlik útközben, még ott lesz a harmadik. Ha pedig az is elromlik, ott lesz egy negyedik. És ha...

– ...az is elromlik – vág közbe a bátyám –, ott lesz az ötödik!

– Pontosan, Benikém! – mondja a nagyapám. – Matekzseni vagy!

Némán Papára meresztem a szememet, mint Apa szokott nézni, ha valami örületes butaságot csinálok. Beni is némán a Papára mered.

Lizi persze nem marad néma.

– Medencét nem veszünk, pumpát veszünk? – nyávogja azon a lázadó hangján, amelyen azt is ki szokta mondani, amit egyáltalán nem szabad kimondani mások előtt.

A családban mindenkinek fel van vágva a nyelve, de szókimondásban Lizi aranyérmes. Ami a szívéen, az a száján.

– Jól van, jól van, igazatok van – legyint Papa, aztán ravaszkodó arccal hozzáteszi: – Egyébként csak azért említettem a „két pumpát veszel, hármát kapsz” akciót, mert kíváncsi voltam, mit szóltok hozzá. Azaz, mit tanultatok ma tőlem.

– Hahaha! – morogja Beni hitetlenül, és gúnyosan elhúzza a száját. – Nagyon ravasz! Majdnem bedőltünk a trükködnek, Papa.

– Haha! – mondom, és én is gúnyosan elhúzó a számat.

Minket akar csőbe húzni? Átlátunk a szitán!

Minket már nem lehet olyan könnyen becsapni.

Legalábbis biciklipumpákkal nem.

SOSE LEHET TUDNI?

Papa a félretett pénzt számolja.

Gyakran számolgatja és egy kis füzetbe írogat ilyenkor.

Van egy páncélkazettája. Abban tartja a pénzt.

– Miért nem a bankban tartod, Papa? – kérdezem tőle.

– Ott is gyűjtögetek valamennyit, tudod jól. Meg a családi közös számlára is átutalom a nyugdíjam egy részét. De valamennyit itthon is őrizni kell.

– Minek? A bankban biztosabb. És bankkártyával mindenütt fizethetsz.

– Na, igen, igen, de sose lehet tudni.

Nem szeretem hallani azt, hogy „sose lehet tudni”, mert azt hiszem, azt akarja jelenteni, hogy bármikor bármi megtörténhet. Bármi rossz. És ez nem igaz. Vagyis nem szeretném, hogy igaz legyen. Bármikor bármi ne történjen meg!

Úgyhogy nem hagyom békén a nagyapámat.

– Te, Papa, miért mondd mindig azt, hogy sose lehet tudni?

– Majd elmondom, ha nagyobb leszel.

– Elég nagy vagyok már. Tizenegy éves. Hány éves koromban mondd el, hogy pontosan mit jelent ez?

– Tizenhárom? Tizennégy?

– És ha addig történik valami rossz, amit tudhattam volna, amire számíthattam volna, ha te nem csak azt mondogatod folyton, hogy „sose lehet tudni”?

Papa nézegeti, rakosgatja a pénzt, úgy csinál, mintha nem is hallotta volna, amit kérdeztem, de én már ismerem őt. Azon gondolkodik, mit válaszoljon. Ilyenkor várni kell türelmesen.

Tudom én, hogy nem könnyű a felnőtteknek, ha gyerekekkel beszélgetnek az élet fontos dolgairól. Nem akarnak folyton mellébeszélni, vagy nem válaszolni. De megijeszteni vagy elszomorítani sem akarják a gyerekeiket. Aztán meg nem akarnak túl korán sem elmondani valamit, amit szerintük még ráérünk tudni. De attól is félnek, hogy túl későn mondanak el valamit. Ráadásul én már azt is tudom, mert igenis, okos vagyok, a ceglédi mama is megmondta, egyszóval azt is tudom, hogy nem mindig totál biztosak mindenben. Ezért aztán nem akarnak olyasmit biztosra mondani, amiben nem biztosak. Na, persze ismerek olyan felnőtteket is, akik mindenben, de mindenben biztosak, holtbiztosak, mint Rózsi néni a szomszédban. De ők – szerintem – a legbutábbak.

– Lehet, hogy igazad van – nyögdécsel végül a Papa, és felnéz a pénzéről. – Te már elég okos vagy, hogy tudd, mit jelent a „sose lehet tudni”. Ülünk le a hét végén Apával és Anyával, beszéljük meg együtt ezt a témát. Végül is ők a szüleid, az ő feladatuk, hogy a legfontosabb dolgokról beszélgessenek veled, amikor annak itt az ideje. Elfogadod?

– Elfogadom.

Mikor Papa befejezi a számolgotást, bezárja a kazettát, és eldugja a kulcsot.

Mi tudjuk, hova dugja a kulcsot, mert megmutatta.

„Ha valami történne velem, tudnotok kell, hol a kulcs.”

Na, ezt sem szeretem! Nem szeretem, mikor azt mondja, hogy „ha valami történne velem”. Ez pont olyan, mint a „sose lehet tudni”. Fenyegető.

HOGYAN NEVELJÜNK?

Minden és mindenki nevelhető? Nevelhető a kistestvérünk, a nagybácsink, a nagymamánk, a matektanárunk, a szomszéd, a rendőr, a muskátli és a padszomszédunk is! Akarsz a nevelés zsenije lenni? Vagy csak nevetni? Igen? Akkor ez a könyv a te könyved.

GYERÜNK HAZA!

Rémes nyaralás két londoni gyereknek egy világvégi kis faluban. A rokonok kedvesek, de a szobában egér meg pók szaladgál, és a klotyó kint van az udvaron! Eszter és Robert megszöknek. Át a Nyírségen, a Hortobágyon, a Tiszán hazaindulnak Angliába.

NE FÉLJ, PAPA!

Papa fél.

Éjszakára mindig ráfordítja a kulcsot a lakásajtóra, pedig az utcai kapu is be van zárva. Ráadásul a kutyaházban van Tapi, és – ahogy a ceglédi mama mondani szokta – a Jóisten kegyelmezzen meg annak a betörőnek, aki bemászik a kerítésen. Nadrág nélkül fog kimászni vagy sehogy.

Papa ezen kívül felkapcsolja, és maximális hangerőre állítja a rádiót, ha elmegyünk itthonról, és éjjel is égve hagy egy kis villanyt.

De ő nem csak itthon fél. Vezetés közben akkor is lelassít a keresztútnál, ha neki van előnye. Kukkant jobbra, kukkant balra, hátha jön egy „öngyilkos pancser”, ahogy mondani szokta. Egy bamba béna vagy egy meggondolatlan vakmerő, aki nem tartja be a közlekedési szabályokat.

Ha pedig elmegyünk otthonról, a kabátja belső zsebébe rejti az irattárcáját úgy, hogy még ő is nehezen halássza elő, ha kell. Ha vásárolni megyünk, a szatyor felső részébe tesz egy rossz kis pénztárcát néhány forinttal, és alulra az igazi tárcáját. Miért? Azért, hogy ha egy zsebtolvaj elemeli a felső tárcát, „pofára essen”. Ez az ő szavajárása.

– Papa, te miért félsz ennyire? – kérdezem tőle egyszer, mikor Cegléd felé a vonaton felpislant a csomagtartóra, hogy megvan-e még a táskája.

– Mit beszélsz, Sacika?! – mordul rám. – Én nem félek!

Nézek rá némán azzal a hitetlen, számonkérő és gúnyos pillantással, amit Anyától örökölttem.

– Nem félek, csak elővigyázatos vagyok – jegyzi meg erre halkabban. – Az életben mindenre fel kell készülni.

– Már megint kezdod? – morgok. – Mindenre nem lehet felkészülni A héten Cézár kihívott töriből felelni, pedig már három jegyem van. A többieknek kettő, vagy csak egy. Erre abszolút nem számítottam.

– Ha mindig megtanulod a leckét, Sacika, akkor egy váratlan felelés nem hoz zavarba.

– Na, persze! – nevetek fel, bár nem nagy vidámsággal. – Mindig mindenből készüljek, mindent kétszer ellenőrizzek, mint te a kocsit, hogy be van-e zárva. És az utcán ötpercen-

ként ellenőrizzem, hogy megvan-e a pénzem, a mobilom, az óráim. A zebránál pedig, hiába zöld a lámpa nekem, akkor is kukkoljam, hogy milyen sebességgel jönnek a kocsik, és meg tudnak-e állni, ha lelépek a járdáról!

– Így van, te kis okos unokám!

– Na és persze vigyek esernyőt magammal akkor is, ha egy felhő sincs és veszettül süt a nap...!

– Az esernyő nem kötelező – mondja Papa, és vigyorra húzza a száját. – Bár nem árt...

– Na persze! És hogyan készülsz fel a földrengésre, a hurrikánra, vagy csak egy nagyobb viharra, ami kitépi a fákat? – lendülök bele. – Na! Na! Erre válaszolj!

– Pofonegyszerű! – mondja Papa. – Figyelem az időjárás-jelentést. Általában időben értesítenek a várható bajokról, ítéletidőről.

– És ha kitör egy háború? Arra hogyan készülsz fel?

– Először is úgy, hogy ne törjön ki. Tüntetek ellene, tiltakozom.

– És ha mégis kitör?

Papa dühösen legyint és rám mordul.

– Nincs jobb témád, Sacika? Agyvérzést kapok a kérdéseidtől.

– Na és azt hogyan előzöd meg, hogy agyvérzést kapj tőlem?

– Úgy hogy átülök egy másik fülkébe vagy kidoblak az ablakon.

Vihogok.

– Na, ez aztán a tuti megelőzés! Bár, szerintem, akkor kapnál csak igazán agyvérzést, ha velem történne valami!

Fékez a vonat, kinézek az ablakon. A felirat: Cegléd.

– Papa, Cegléd! – kiáltom, és gyorsan készülődünk a leszálláshoz.

– Majdnem fennmaradtunk! – morgolódik Papa. – Ez is miattad van.

– Persze, minden miattam van! – felelek leszállás közben. – Csak én vagyok miattad!

– Mi? Micsoda? – pislog Papa. – Ezt nem értem.

– Ha neked nincs fiad, én sem születek meg.

Papa persze úgy hahotázik, hogy mindenki nézi.

– Te ördögfajzat! – kacagja. – Nem tudom, azt a csavaros agyadat kitől örökölted!

A vidámság nem tart sokáig. Ahogy sétálunk a mamáék felé, egy nagy-nagy ijedtséget élünk át.

Sétálunk, sétálunk, és egyszer csak a hátunk mögött lezuhan egy cserép. Majdnem a fejünkre esik.

Kilazulhatott a tetőn valamelyik vihar alatt, gondolom, és éppen most határozta el magát, hogy kipróbálja a Föld vonzóerejét, a gravitációt, amiről én már tudok, bár még nem tanultuk.

Dermedten megállunk, felnézünk, lenézünk, aztán Papa egy csúnyát mond, és az út széleire terel, ott megyünk tovább.

Persze bennem is felmegy a pumpa.

– Na, Papa!... – mondom dühösen. – Na, Papa! Ezt hogyan lehet megelőzni?

MINDENT MEG LEHET BESZÉLNI

Beni elvette a kedvenc tollamat.

Persze, hogy kiabálok vele.

– Ne vedd el a tollamat!

– Most mit szívozol? – dobja vissza a tollat az asztalomra a bátyám. – Csak fel kellett írnom valamit. Irigy kutya!

– Én nem vagyok irigy! Te vagy tolvaj!

– Te meg majom!

– Az vagy te! De ki vagyok én?

– Egy buta tyúk!

Már éppen egymásnak esnénk, amikor beront Papa dühösen sziszegve.

– Mi ez itt? Mi van itt? Hol vagyunk? Kocsmában? Hogy beszéltek egymással?

– Elvette a tollamat! – mutatok Bencére.

– Nevetséges! – legyint ő, és úgy csinál, mint aki kacag. – Kölcsönvettem egy pillanatra, és már cirkuszol.

– Gyerekek! Gyerekek! – kiált a Papa, és belezöttyen a fotelbe. – Testvérek vagytok! Egy vér, egy lélek! Így kell lerendezni egy vitát? Egymás torkának esni? Egy toll miatt?

– Benikém! – néz a bátyámra Papa. – Miért nem kérted el azt a tollat?

– Nem volt itt – legyint felém Beni, és ki akar menni a szobából.

– Várj egy pillanatra, kérlek! – szól utána a Papa. – Ezt meg kell beszélnünk.

– Jaj, Papa! – nyávogja Beni. – Mit kell ezen megbeszélni? Megint kiselőadást akarsz tartani?

Tudjuk, hogyan kell békésen vitatkozni.

– Na, halljuk, hogyan kell?

– Úgy, hogy „Hülye majom! Buta tyúk!” – röhög a bátyám, és megint ki akar menni.

– Oké! – mondja Papa. – Akkor én akár el is költözhetek tőletek.

Erre Beni persze visszalép.

– Ezt most mér' mondod? Ezt most mér' kell?

– Ha én már nem tudok nektek tanácsot adni az élet nehéz dolgaiban, hogy boldogabbak legyetek, akkor minek vagyok itt?

– Oké! – veti magát a másik fotelbe Beni dühösen. – Gyerünk, sorold a tanácsaidat „az élet nehéz dolgaiban”!

Papa, ahogy szokta, Ádámnál és Évánál kezdi. De most igazából! Azzal jön, hogy az Úristennek nem kellett volna kikergetni az első emberpárt a Paradicsomból, mert a tiltott fáról megették azt a kis görcs almát, ahogy a Biblia írja. (Most tanultuk!) Egyébként is a kígyó volt a hibás! – mondja a Papa. – Vagyis Lucifer, a rossz angyal.

Az Úristen megbeszélhette volna Ádámmal meg Évával diplomatikusan, hogy hibát követtek el, mert hittek a kígyó-Luciferkónak, ezért kapnak egy kis büntít. Mondjuk, aznap nincs vacsora. De maradhattak volna a Paradicsomban. És persze akkor az egész emberiség ott élhetne ma is.

Aztán Papa folytatja, hogy azóta is minden háborút elkerülhetett volna az emberiség, ha meg tudják beszélni a konfliktusokat.

Mielőtt meggyilkolásznák egymást az ellenfelek, szépen leülnének tárgyalni és megegyeznének. Ez is enged egy kicsit, az is enged egy kicsit, és nem öldökölnék rögtön, mint a vadállatok.

„A vadállatok nem öldökölnek, csak ha éhesek” – mondom a Papának, aki azt mondja, így van, és örül, hogy ilyen művelt az unokája, ami igaz, ha csak rám gondol.

Végül a Papa azzal fejezi be a kioktatást, hogy:

– Ha két testvér, akiket vér és lélek összeköt, nem tud békésen megegyezni egy tollról vagy bármi másról, mit várhatunk hatalmas országoktól, akiket nem köt össze testvéri szeretet? Nincs igazam?

– De, Papa, igazad van – áll fel Beni a fotelból. – Most már mehetek?

– Mehetsz! – ugrik fel a nagyapám is dühösen. – Ezek szerint, csak kényszerből hallgattál végig! És gyagyásnak tartasz, hogy tanácsokat adok az élet nehéz dolgaiban.

– Nem erről van szó! – morog a bátyám. – Csak ezt a tanácsot a konfliktusok diplomatikus elintézéséről már legalább háromszor elmondtad az elmúlt években. És egy kicsit uncsi, bocs!

– Akkor én akár el is költözhetek! – ismétli Papa ezt a butaságot, amire Beni csak legyint.

– Ugyan már! Megint kezdod?

Kénytelen voltam közbekiabálni azzal az éles hangommal, amit Anyától örököltem.

– Papa! Beni! Most veszekedtek? Vajon ilyen az, amikor „az emberek szépen leülnek tárgyalni, és megbeszélik a konfliktusaikat”, hogy ne gyilkolásszák meg egymást?

Mindketten rám néznek, aztán egymásra, és elnevetik magukat.

– Még mindig Saci a legokosabb lányunokám – mondja Papa.

– Nekem meg a legokosabb húgom! – mondja Beni, de szúrkapiszkaként hozzáteszi: – Ha Lizi nincs itt.

Játékból ráemelem a kezem a cikizésért, de ő megölel, ahogy néha szokott. Mert tulajdonképpen nagyon szeret, és nem szokta elvenni a tollamat vagy bármi mást, ami az enyém.

Persze a Papa is átölel mindkettőnket, és csak annyit kérdez:

– Béke?

– Béke! – mondja Beni.

– Béke! – mondom én.

– És ha kell neked, Benikém, egy toll néhány percre – mondja Papa –, akkor kérd el Sacitól. Oda fogja adni. Így van, kisunokám?

– Persze! – mondom. – Nem kérdés!

ÉSSZEL EGYÉL, HOGY FITT LEGYÉL!

A Papa újabban minden élelmiszer összetételét ellenőrzi a csomagoláson.

– Veszélyben vagyunk! – vicsorog a vacsoránál, mintha horrorfilmes castingon lenne.
– Olvastam a neten! Olyan adalékanyagokat is belerakhatnak egy-egy élelmiszerbe, ami nagyobb mennyiségben komoly betegséget okoz.

– Ugyan, Papa! – legyint Anya. – Az élelmiszereket szigorúan ellenőrzik. Ha egy gyártó nem engedélyezett adalékot használ vagy nem megfelelő mennyiségben, hogy szebb színe legyen a sütinek, vagy tovább legyen eltartható a margarin, azt úgy megbüntetik, hogy évekig sírhat. Esetleg a börtönben, ha nagy kárt csinál.

– És a mikroorganizmusok? – rázza a mutatóujját a nagyapám az orrunk előtt. – Vagy az ártalmas mikotoxinok, meg a tartósítószer-nátrium-nitrát? Olvastam! Olvastam! Életveszély!

– Papa! – néz Anya szigorúan, ahogy szokott. – Nem akarsz inkább Krúdy Gyulát olvasni? Az a kedvenced, nem? Az élelmiszerek biztonságát hagyd rám! Én vigyázok a család-

domra. Figyelek az összetevőkre, a szavatossági időre meg az adalékanyagokra is. Az én hűtőmben a hőmérséklet nem mehet négy fok fölé, és mosom a gyümölcsöt, a zöldséget. Nyugodj meg, a mikroorganizmusokat a frász töri ki, ha meglátnak.

– Na, jó, jó, oké! – lihegi a Papa nagy felindultságában. – Elismerem, vigyázol ránk, az egészségünkre, az épségünkre. De akkor mi ez itt az asztal közepén?

Az asztal közepén egy tányéron vastag szelet disznósajt hever.

– Mi az, hogy mi ez? – kérdezi Anya. – A kedvenc disznósajtod ez. Nem ismered fel?

– Naná, hogy felismerem! De ilyen borzalmat én már nem eszem, mióta felvilágosultam, és tudom, milyen károkat okoz a mindenféle vagdalékból, porcogóból, zsírból, bőrből, körméből összesajtolta, az egészségre ártalmas hústermék. És ti se egyétek, ha jót akartok, és sokáig akartok élni!

– Én nem is szeretem – mondja Beni.

– Én is utálom – mondom én. – Nincs az a pénz!...

– Nektek nem is kell disznósajtot enni – teszi a hűtőbe Anya a tányért. – A nagyapátoknak vettem. Persze, ha egy hét alatt leszokott a disznósajtról, majd Apátok megeszi holnap, ha megjön Kolozsvárról.

– Szegény fiam! – kiált fel a Papa, mint Babi néni, ha az osztály rosszkodik. – Nem tudjátok, mit tesztek, ha ilyesmit esztek!

Éjszaka ki kellett mennem.

Ahogy haladok a fürdőszoba felé, apró fényt látok felvillanni a konyhában.

Csak nem betörő?!

Érzem a szívemet, erősen ver, és levegőt is nehezebben veszek.

Óvatosan belesek a kissé nyitott ajtó résén.

Papa az asztalnál ül, és a zseblámpa fényénél a disznósajtot eszi a kis bicskájával meg kenyérrel.

Óvatosan kinyitom az ajtót és belépek.

– Papa, te mit csinálsz itt? – suttogom, mire a nagyapám ijedten hátrafordul, és rám szegezi a kisbicskát.

– A szívrohamot hozod rám, Sacika! – suttogja. – „Micsinállok? Micsinállok?” Nem látod? Eszem egy kis trappista sajtot

– Papa, ez trappista sajt? Ez nem trappista sajt! Ez disznósajt!

A Papa nagyra nyitott szemmel a tányérjára bámul.

– Disznósajt?! – hördül fel halkán, majd döbbsent tekintettel felém fordul. – Látod, Sacikám, ilyen az, ha nincs nálam a szemüvegem. Tutira azt hittem, hogy trappista sajt.

– Jól van, Papa! – suttogom, és alig bírom a vihogásomat elfojtani.

A Papa poénjaival vírust lehet irtani, mint Anya mondani szokta.

– Most szépen tedd vissza... – folytatom a nevetéstől göcögve – ...tedd vissza a trappista sajtodat... tedd a hűtőbe, és menj lefeküdni! Menj, ha nem akarod, hogy a reggelinél elmeséljem, mit csinálsz éjszaka titokban ... az egészségre ártalmas hústermékkel.

– Ugyan, Sacikám! – vgyorog most már a Papa is, miközben visszateszi a bűnjelet a hűtőbe. – Csak azért falatoztam belőle, hogy elegendő Apád elől, és megóvjam a borzalmas életveszélytől. Feláldozom itt magam értetek, te meg kinevetsz?

– Könyörgöm, Papa, hallgass! – vinnyogok kínomban – Ha röhögni kezdek, mindenki felkel! Reggel persze Anya azzal a sasszemével rögtön észreveszi, hogy hiányzik a disznósajtból.

– Ki volt az? – néz ránk szigorúan, mint Babi néni a felelőre, ha nem készült. – Ki evett belőle?

Felnyújtom a kezemet.

– Én! – mondom. – Nem tudtam aludni. És nagyon éhes voltam. Bocs.

– De hiszen utálsz! – néz rám gyanakodva Anya.

– Igen, igen... izé ... utálok, de... éjszaka hirtelen megkívántam.

– Éjszaka nem eszünk – mondja Anya és hozzáteszi: – Pláne nem disznósajtot! A kisaszszonynak ma nincs gyümölcs joghurt.

Mérgesen a Papára pillantok. Bólint. Tudja, hogy tartozik nekem egy bűnvállalással. Naná! Az a minimum!

HAJLÉKTALANOK LETTÜNK

Az egyik őszi nap délutánján, mikor Anya vasal, én a leckémet csinálom, Beni meg a szintetizátoron játszik, Papa besiet a nappaliba, és elhúz a konyha felé.

Mindnyájan a Papa után bámulunk. Hova rohan? Ennyire éhes? Vagy szomjas?

Papa egy perc múlva kisiet a konyhából. Valamit dugdos a kezében szalvétába csomagolva.

– Hova viszed azt a szendvicset? – kérdezi Anya, mert röntgenszeme van.

(Lehet, hogy minden anyának? Akkor nekem is az lesz! De jó!)

– Csak egy kis kenyér – emeli fel Papa óvatosan a kezét. – Van itt az utcánkban egy hajléktalan...

A két szelet kenyér közül kivillan a téliszalámi sötét foltja.

– Papa – emeli fel a hangját Anya –, te téliszalámis szendvicset viszel egy hajléktalannak?

– Tudod, Anikám – nevetgél Papa –, arra gondoltam, legyen egyszer karácsony neki is.

– Olyan gazdagok vagyunk? – kérdezi Anya, és folytatja a vasalást. – Mi etessük a hajléktalanokat? Nem az államnak kellene? Nem fizetünk elég adót?

– Vegyem ki belőle a szalámit? Tegyem vissza? – mozdul Papa a konyha felé, mintha komolyan gondolná, amit mond.

EMMIKE NEM SEMMIKE

APA: „Megőrülök tőled, Emmike! Nem öntheted a szemetet a sofőrre, akkor sem, ha szemetelt! Nem te döntöd el, hogy mikor legyen kistestvéred! Nem hozhatsz haza sem egy síró kisfiút, sem egy kóbor kutyát! Megőrülök tőled, Emmike!”

ALATTUNK A KINCS

Vajon Zeréndvár alatt valóban kincsek rejtőznek? Vajon a gyerekek le mernek menni a középkori alagútrendszerbe? Találnak kincset? És ha netán találnának, mi lehet a kincsek sorsa? Megtarthatják a kincskeresők? Jaj, de jó! Vagy nem?...

– Nem, dehogy! – sóhajt Anya. – Vidd! A te pénzed is benne van a háztartási költségekben. Ha te erre költöd, erre költöd. Jogod van. De nem etethetünk minden hajléktalant!

– Mindegyikről szó sincs – dúdolja a Papa azzal a reszelős hangján, és indul kifelé. – Csak erről az egyről van szó. El kellett hagynia az otthonát. A felesége kidobta. Munkásszálláson lakott, amíg volt munkája. Aztán elbocsátották. Azóta nincs se munkája, se otthona.

Megyek Papa után. Nagyon kíváncsi vagyok a hajléktalanra. Beni is jön.

A hajléktalan a kapunkkal szemben egy parki padon ül. Alaposan megnézem. A megfigyelésben jó vagyok. Kopott, szürke kabát és barna mackónadrág van rajta. Ősz a haja és az arca ráncos meg foltos, mint a Papának, de a szeme fiatalosan csillog.

A lába mellett a földön két nagy szatyor hever. Az egyik annyira tele van műanyag palackokkal, hogy néhány ki is gurult belőle. A másik szatyor meg rongyokkal van kitömve. Vagy azok ruhák?

Papa odaadja a szendvicset.

– Köszönöm! – mondja a hajléktalan, és félrehajtja a szalvétát, – Ó! Téliszalámi? Néha vettem a gyerekeknek. De ők a parizert jobban szeretik.

– A bácsinak vannak gyerekei? – kérdezem.

– Igen – mondja a hajléktalan. – Egy fiú meg egy lány.

– És miért nem velük lakik?

– Ők a mamájukkal laknak, és oda nem mehetek, mert a feleségem férjhez ment.

Ezt nem értem. De nem merek róla kérdezősködni, mert sejtem, hogy valami személyes dolog, olyan intim-izé, ami csak a hajléktalanra tartozik.

Inkább azt kérdezem, hogy honnan van ez a sok műanyag palack. És mit csinál velük.

– Az emberek kidobják. Lusták beváltani. Én meg összeszedem a kukákból. Ötven forintot ér egy.

– Tudom, mi beváltjuk – mondom. – És hol tetszik aludni?

– Ne kérdezősködj már annyit! – szól rám Beni.

Ő kicsit távolabb állt meg. A bátyám ilyen. Kissé félénk. Mikor régebben húsvétkor locsolkodni járt, mindig vele mentem, mert még az ismerősökhöz sem mert becsengetni.

– Kérdezz csak nyugodtan! – mondja a hajléktalan. – Itt alszom a közeli kis erdőben. Csináltam egy sátorot magamnak vászonból meg ágakból.

– De hát ott hideg van! – mondom. – És hamarosan tél lesz.

– Van egy hálósákod. Meg vannak pokrócmaid.

– Miért nem megy be egy szállásra? – kérdezi Papa. – Vannak ilyenek a hajléktalanoknak.

– Nem szeretek szállásra menni – mondja a hajléktalan. – Csak ha fürödni akarok.

A szendvicset a kabátja zsebébe csúsztatja, és feláll.

– Majd este megeszem. Vacsorára.

Visszateszi a kiesett palackokat, aztán felemeli a két szatyrot és elköszön.

– Köszönöm a jóságukat. Viszontlátásra!

Elköszönünk és hazaindulunk.

Nekem tetszik a hapi. Meg is mondom a Papának.

– Nekem tetszik. Oda megy, ahova akar, azt csinál, amit akar.

– Talán te is hajléktalan akarsz lenni? – kérdezi Beni.

– Miért ne? – rántom meg a vállamat, de egy kicsit vigyorgok, mert nem gondolom komolyan. – Se lecke, se suli, se parancsolgatás, hogy mosogassak el, meg takarítsam ki a szobámat.

– És talán te is kint lagnál az erdőben, egy sátorban? – kérdezi Papa.

– Azt nem! – rázom meg a fejemet. – Estére hazamennék.

Ezen Papa is, meg Beni is röhögni kezdenek.

– Most mit nevettek? Nappal hajléktalan lennék, éjjel meg hajlékos. De kibírnám az erdőben, a sátorban is. Hálósák, pokróc, hősugárzó, és nem fagynék meg télen sem.

– Hősugárzó? – röhög a bátyám. – Az van ám az erdőben dögvével! Hősugárzó, tévé, turmix, laptop!

– Na jól van, gyerekek! – csillan fel játékosan a Papa szeme. – Próbáljuk ki, milyen a hajléktalanság. Kóstoljatok bele a nehéz életbe! Gyerünk, feküdjünk ide!

És leheveredik az almafánk alá, aminek annyira lelógnak az ágai, hogy majdnem teljesen eltakarják a nagyapámat. Persze röhögcsélve mi is bebújunk mellé. Én az egyik oldalára húzódom, Beni a másikra. De már Tapi is jön, és nagy örömmel ugat minket, meg az orrával bökdös. Azt hiszi, játszunk. Ami egyébként igaz.

Hirtelen meghalljuk Anya hangját. A tornácról kiáltozik.

– Papa! Beni! Saci! Hol vagytok? Vacsora!

Hallgatunk, halkán vihogunk, de Tapi ugatása leleplezi a bújóhelyünket.

Anya odajön, széthúzza az ágakat és ránk bámul.

– Mit csináltok itt? Megbolondultatok a földön feküdni? Majd jól felfáztok!

– Hajléktalanok vagyunk – vigyorgok és még közelebb húzódok a Papához, hogy melegítsen.

– Nem hajléktalanok vagytok, hanem lököttek – mondja Anya. – Majd holnap, vasárnap délelőtt legyetek hajléktalanok, jó? Akkor legalább sütni fog a nap. Most egy-kettő befelé a hajlékunkba. Miket ki nem találsz te, Papa? Mire neveled az unokáidat?

– Az életre, Anitám, az életre! Azt akarom, hogy a jég hátán is megéljenek.

– Nem kell, Papa! Nincs jég!

– „Nincs jég, nincs jég!” – morog Papa, miközben felkászálódunk és bevászorgunk a házba.

– Most nincs jég. De bármikor lehet!

SZAVAZZUNK! SZAVAZZUNK!

Vasárnap a reggelinél elhangzik Anya szokásos kérdése:

- Mit főzök ma?
- Paprikáskrumplit! – vágja rá azonnal Papa, mint minden vasárnap, pedig tudja, hogy ettől a kívánságtól rögtön felmegy bennünk a pumpa.
- Neeem! – kiáltjuk Benivel egyszerre.
- Nem vagyunk Nyíregyházán ötven évvel ezelőtt, Papa! – kiabálok dühösen, mire Papa is felemeli a hangját.
- Egy paprikáskrumpli, ha jól csinálják, a világ legjobb étele! Sok kolbász, jó krumpli, erős paprika! Mikor az angol királynő itt volt, agyondicsérte!
- Ja, Papa! – röhög Beni – Láttam, azt a kórházi interjút. Vacsora után rögtön az intenzívra vitték.

– Nagyon humor! – legyint Papa. – Egy jó paprikáskrumpli a királyok eledele.

– Bocs, Papa, legyél te király! – mondja Beni. – Én maradok, aki vagyok. Bolognai spagetti legyen! Azt mindenki szereti.

– Nem, nem! – tiltakozom. – Vasárnap van! Ünnepe van. Rántott csirke legyen krumplival és uborkasaláta.

– Palacsintát akarok! – kiált közbe Lizi – Meg fagylaltot!

– Tudjátok, mit? – mondja Anya. – Miután nem tudtok megegyezni, mi legyen az ebéd, ma nem főzök. Ebédre zsíroskenyér lesz hagymával.

– Ne már! – hördülünk fel egyszerre, Papát kivéve.

– Az is étel! – mondja. – És nagyon finom tud lenni. Tízezer évig az emberek milliói azt ették. Sőt! Sokan ma is zsíros kenyéren élnek. Ha van egyáltalán kenyérük meg zsírjuk.

– Jaj, Papa! – morog Beni, mert hallani sem szereti ezeket a szörnyű igazságokat. – Ezen mi nem tudunk segíteni. Vagy csináljunk forradalmat, mint Petőfi?

– Nem is rossz ötlet! – kacsint Papa. – De persze vannak békésebb megoldások is.

– Na, akkor mi legyen? – kérdezi Anya. – Zsíros kenyér?

– Nem! – nyújtom fel a kezem. – Inkább szavazzunk! Ki szavaz a rántott csirkére krumplival?

Meglepődve látom, hogy Papa is felemeli a kezét velem együtt.

– Kösz, Papa! – mondom, és a húgomra nézek. Ha Lizi is felemeli a kezét, nincs több vita, én győzök. Hárman lennének kettő ellen.

– Lizikém – duruzsolom a legmelegebb hangomon, ami nekem csak van –, te szereted a rántott csirkét, nem?

– Deeee! – húzza el a szót Lizi. – Csak a palacsintát fagylalttal jobban szeretem.

– Ki szavaz a bolognai spagettire? – kérdezi Beni és felemeli a kezét, mire a Papa is felemeli a kezét.

– Na, de, Papa! – bámulok a nagyapámra. – Csak egyszer lehet szavazni! Most tanultuk az athéni demokráciát. Te nem tudsz szavazni?

– Nem nagyon – somolyog Papa. – Ifjúkoromban nem tanítottak erre. Téged is szeretlek, Benit is szeretem, naná, hogy mind a kettőtökre szavazok.

Beni Anyát kezdte győzködni.

– Anyucikám, te szereted a bolognait. Sőt, imádod. Szavazz rá!

– Az imádat túlzás, de igaz: minden tésztaféléket szeretek. Most azonban tartózkodom a szavazástól, mert a legszívesebben nem főznék, hanem olvasnám tovább az izgalmas könyvemet, amit éjszaka félbehagytam.

Erre persze én Benire nézek, Beni meg rám, aztán mindketten a Papára.

– Mit szólnátok hozzá, ha megrendelnénk a legnagyobb pizzát sokféle feltéttel? – olvas a pillantásunkból Papa. – A feltéteket mindenki kiválaszthatja kedve és ízlése szerint.

– És mi lesz a palacsintámmal? – kérdezi Lizi, és legörbül a szája.

– Nyugodj meg! – mondom. – Azt én majd sütök neked, hiszen tudod, hogy tudok. Fagylalt pedig van a mélyhűtőben, ha a palacsinta után még fér a pocidba valami.

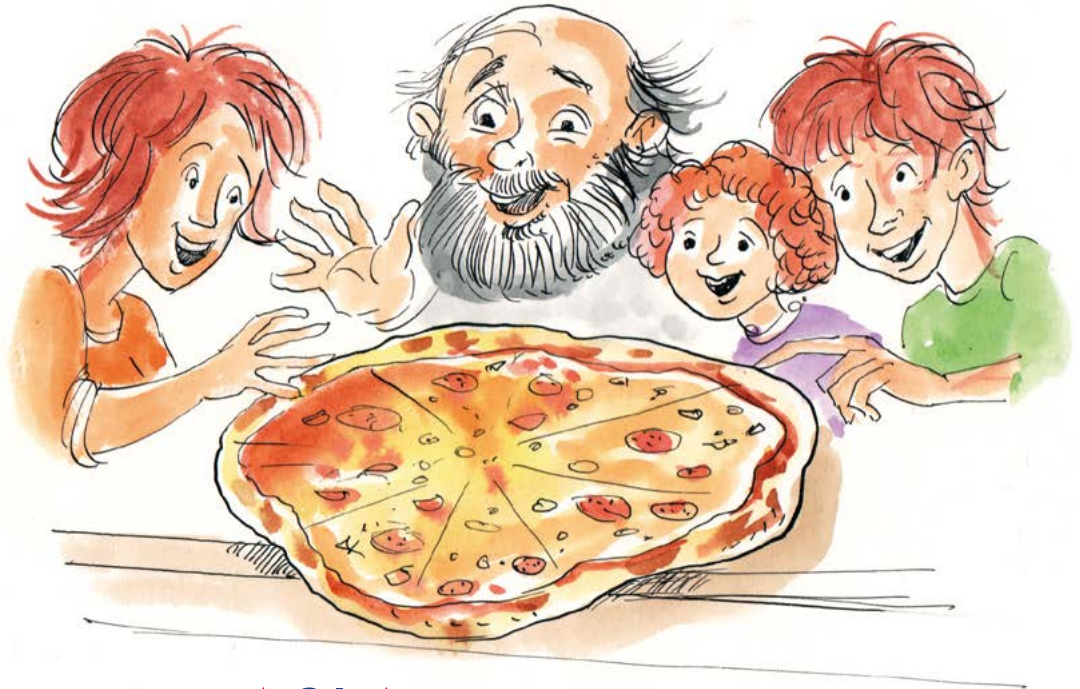
Ebédre megérkezett a legnagyobb pizza, ami rendelhető.

Akkora volt, hogy lelógott az asztról, és még estére is maradt belőle.

Én persze nem mondom le végleg a rántott csirkéről.

Jövő vasárnapig mindenkit meg fogok győzni külön-külön, hogy arra szavazzon. Lesz, akit hízélgéssel állítok magam mellé, lesz, akit ajándékkal, és lesz, akit fenyegetéssel, zsarolással, hogy elárulom valamelyik titkát.

Az athéni demokráciában is így csinálták, nem?

MI VAN A KEZEDEN?

Tépek ki a klotyóból, sietek, mert a barátnőmnek azonnal válaszolnom kell, hogy Karcsi miért volt gyagya, amikor mozi után nem kísért haza.

De még két lépést sem teszek, Papa rikácsolása megállít.

– Kézmosás?!

– Mi van? – kapom oldalra a fejem, ahol Papa hever a heverőn.

– Vécézés után mi a teendő, Sacika-Bacika? – károg a nagyapám, és olyan számonkérő szigorral néz rám, mint Dudás tanár úr, ha nem tudom felállítani az egyenletet.

– „Mi a teendő? Mi a teendő?” – hadarom dühösen. – Vécézés után az a teendő, Papa, hogy rohanjunk folytatni a tanulást vagy amit éppen csinálunk.

– És a kézmosással mi lesz? – éneklí nagyapám, aki folyton beleszól az életembe, a sorsomba, a jövőmbe, és még pisilés után sem hagy békén.

Felmutatom neki mindkét kezemet.

– Látja, doktor bácsi? – mondom. – Tiszta! A bugyim tiszta, a vécéülőke tiszta, a kilincs tiszta. Anyu takarításkor mindig mindent fertőtlenít, aminek a szagát utálom, de elviselem.

Papa felugrik, megragadja a karomat, és vonszolni kezd Beni szobája felé.

– Engedj el! Nem nyúlhatsz hozzám! A törvény tiltja! – sivalkodom, de persze csak viccből. – Kiskorú vagyok! Fel foglak jelenten! Be foglak perelni!

– Rendben van! Elengedlek – mondja Papa és elenged. – De akkor gyere kényszer nélkül! És bizonyítsd be mikroszkóp alatt, hogy tiszta a kezed.

– Oké, bebizonyítom, ha ez téged megnyugtat! – vicsorgom és megyek.

Babi tancsiné mindig megkérdezi, kitől örököltem az erőszakosságomat. Na, vajon kitől?

A bátyám az ágyán fekszik és tanul. Folyton tanul. Mint egy robot. Ha éppenséggel nem eszik, és nem jön velünk vásárolni, kirándulni vagy akárhova, akkor tanul. A végén tényleg agyfurkász doki lesz, ahogy szeretné. Vagy olyasmi.

Most felnéz, és látom, nem érti, miért török be hozzá a Papával.

– A mikroszkópot! – parancsol a nagyapám Benire, aki szófogadóbb, mint én.

Leteszi a tankönyvet, és az asztalra helyezi az elektronmikroszkópját, amit a tizenharmadik születésnapjára kapott.

– Mutasd meg a húgodnak, mi van a kezén!

Beni beállítja a mikroszkópot, aztán megfogja a kezemet (érdekes, milyen meleg az övé), és a lencse alá teszi a mutatóujjamat.

– Nézz bele! – mondja. – Ez ezerkétszázszoros nagyítás.

PAPA, NE MÁR!

SAMU: „A nagyapánk hozzánk költözött. Én szeretem a Papát, ha háromszáz kilométer van köztünk, de megőrülök tőle, ha csak három méter! Segítség!” Élni és másokkal együtt élni, ez a legszebb és a legnehezebb feladat.

NEM VAGYOK SAMU!

Papa megvédi az állatokat, és kis híján megverik. Papa fel akar világosítani, de inkább én világosítom fel őt. Papa úszni tanít, és majdnem megfullad. Papa ezermester, és tönkreteszi a mosógépet. Jaj, Papa, ne csináld már!

Belenézek a mikroszkópba.

Apró sárgás, barnás izéket látok meg fekete pontokat.

Beni elkezd magyarázni. Azt nagyon szeret.

– Azok a kis sárgák, a bacik, vagyis baktériumok. Lá-tod?

– Látom.

– Betegséget is okozhatnak. A kis barnák mikroorganiz-musok. Szintén veszélyesek. Lehetnek köztük gombák.

– Milyen gombák? Gyilkos galóca?

– Nem. Mikroszkopikus gombák. Gombaspórák. Aztán persze port, piszkot meg mást is láthatsz a kezeden. Azok a fekete pontok.

– De hát teljesen tisztának látszik! – kiáltom, és kirántom a kezemet a

mikroszkóp alól, mire Beni csak annyit mond:

– „Látszik.”

Bámulom az ujjamat, bámulom a tenyeremet. Egy folt sincs rajta. Rózsaszín, mint egy baba popsija. Tiszta. Vagyis tisztának látszik. De most már tudom, hogy ez becsapós.

– És csak kezet kell mosni, hogy eltűnjön ez a sok izé? – kérdezem.

– Így van. Húsz másodperc alapos kézmosás, dörzsölés szappannal, hogy nyugodtan ehess, ihass, örülhess, alhass.

Közben a zajongásunkat hallva Anya is bejön a szobába.

Látja, hallja, mi a téma, min huzakodunk.

– Ismertem egy vidéki urat valamikor régen – kezdi mondani, és kaján oldalpillantá-sa súrolja a Papát. – Az az úriember sok évvel ezelőtt, amikor a vonattal megérkezett, magához akarta ölelni csecsemő unokáját. „Tessék kezet mosni, Papa!” – kérte a gyerek anyukája, mire a nagyapa felemelte a tenyerét, hogy az tiszta, és kikéri magának a gyanú-sítgatást. Totál meg volt sértődve, mert nem engedték az unokájához, amíg nem mosott kezet.

– Érdekes! – mondja Papa, és bambán bámuló tekintettel eljártssza, hogy csodálkozik. – Én erre egyáltalán nem emlékszem!

– Nagyon is megértelek, Papa! – rezegetteti Anya viccesen a szempilláját. – Idős korban előfordul, hogy az ember már csak a szépre emlékszik. Ahogy a dalban is áll (és énekelni kezd) „Csak a szépre emlékezem, az első boldog nyárra...”

Látom, Papa szeme is felcsillan, mert imádja a régi nótákat, és már nyivákol is Anyával együtt:

– „Két csillag a két szemeden fénylett az éjszakába.”

Közben egy térdhajlással meg fejbiccentéssel felkéri Anyát, átkarolják egymást, és táncolni kezdenek valami régi, ócska nevetséges riszálással meg forgással, amin halálra röhögöm magam, amíg Beni el nem kapja a derekamat, és akkor már ugrálva bohóckodunk mi is, meg hangosan lalázva danolászunk, mert nem ismerjük a szöveget.

– „A vén szigetre eljött a nyár, de minket együtt már nem talál... A barna bőrű fáknál úgy lesem lépteid én.”

Azután összekapaszkodunk négyesben, és nevetve forgunk, forgunk, amíg el nem fáradunk és le nem huppanunk székre, ágyra, szőnyegre.

Akkor én felugrom, és megyek kezet mosni.

Tuti, hogy most már nem felejttem el: húsz másodpercig szappannal dörzsölés alaposan.

Dörzsölöm, dörzsölöm, és közben vicsorogva mondókázom:

„Reszkess gyilkos bacika! Elpusztít a Sacika!”

NEM POFOZKODUNK, APUKA!

Mikor hazajövök az iskolából, Papa rögtön észreveszi, hogy sírtam.

Némán átkarolja a vállamat, bekísér a szobámba, leültet, majd ő is leül velem szemben.

Nem kérdez. Hallgat. Így szokott hallgatni, ha látja, hogy valami nagyon fáj, és tudja, hogy úgyszem fogom tudni magamban tartani. Azt hiszem, a nyomozók is így hallgatják ki a gyilkosokat, ha látszik rajtuk, hogy furdalja őket a lelkiismeret, mert jól leszúrtak vagy lelőttek valakit.

– Lilit bántotta az apja – mondom, és megint kicsordul a könnyem.

– Reggel, mikor bejött, rögtön láttam a foltot az arcán. Bekrémezte, de látszott. Rögtön tudtam, mi történt, mert ilyen már volt, de azért megkérdeztem, hogy mi történt. Nem válaszolt, csak beharapta a száját, hogy ne sírjon, mert nem akarta, hogy mindenki kérdezősködjön meg sápítozzon. Bea és Kati így is észrevették a foltot. Nekik Lili azt mondta, elcsúszott a konyhában, mikor az anyja felmosta a követ. (Ez a leggyakoribb otthoni baleset a világon, tanultuk.)

Aztán szünetben mi ketten elbújtunk az udvarban hátul, és ott Lili elmondta, amit sejtettem. Elmondta, hogy a papája megint megütötte. És olyan erősen ütötte meg, hogy elesett. Úgy esett, hogy beverte az arcát az asztalba. Attól lett rajta folt. Megkérdeztem, hogy miért ütötte meg az apja. Azt mondta, hogy nem is tudja pontosan. Az apja hazajött, nagyon ideges volt, veszekedtek az anyjával, mármint Lili anyjával, aztán megütötte Lilit. Talán azért, mert Lili a kutyával játszott és nevetgélt, amíg a szülei veszekedtek. Az apja nem ütött nagyot. de Lili elesett, és beverte a fejét az asztal lábába.

– Na, jól van! – áll fel Papa, és látom, hogy totál pipa. – Most azonnal elmegyek Lili apjához!

– Minek mennél? – kapom fel a fejemet. – Mit akarsz csinálni?

– Semmit. Beszélek a fejével. Móresre tanítom.

– Mit beszélsz? Mire akarod tanítani? Mózesre? Te nem ismered az apját!...

– Akkor itt az ideje, hogy megismerjem – mondja Papa. – Hol laknak?

– Nem mondom meg! Téged is meg fog verni! – kiabálom.

– Na, csak azt adja neki az Úristen! Én ezüstérmes voltam a sóstói ifjúsági bokszbajnokságon, kisanyám!

– Mikor?

– Hatvan éve.

– Sose mondtad!

– Nem dicsekszik az ember. Na, gyerünk, mutasd meg, hol laknak!

– Nem mutatom!

– Akkor bemegyek az iskolába, és elkérem Lili címét.

Tudtam, hogy Papa képes bemenni a suliba a címért.

„Kőkobaki túlélőbajnok!” – szokta Apa mondani, és hozzáteszi, hogy ha Papa valamit akar, nem állíthatja meg sem Isten, sem ember. Apának meg az öccsének a gyerekkorukban nem volt olyan problémájuk, amit meg nem oldott volna erővel, dumával vagy csellel. És Apáéknak sok problémájuk volt, mert rosszalkodó gyerekek voltak, tudom.

– Szóval, mi legyen? – néz rám, miután magára kanyarította a kabátját. – Mutatod vagy menjek a suliba?

– Jól van, erőszakos kőkobaki – sziszegem dühösen. – Menjünk!

És megyünk. Tudom, hogy Lili nincs otthon, mert zongoraórája van. Ennek örülök. Jobb, ha nincs ott, amikor Papa Mózesre tanítja az apját.

A MI KINIZSINK

A gyerekek állatait össze akarja gyűjteni a gonosz polgármester. Ki segíthet? Naná, hogy Kinizsi Pál, Mátyás király hadvezére! No de ő már ötszáz éve halott! És akkor mi van? Fel kell támasztani! Humor, izgalom, történelem testközelből.

A MI DÓZSÁNK

Hogyan kerül A mi Kinezsinek című regényből már ismert négy gyerek, a történelemtanár meg egy vizsla az 1514-es parasztháború közepébe? És ha már ott vannak, miért akarnak találkozni a vezérrel, Dózsa Györggyel? Mernél velük menni?

Lili mamája nyit ajtót. Engem jól ismer. Lili a legjobb barátnőm. De azt hiszem, a szülői értekezleten a Papát is látta már.

Köszönünk.

– Jó napot! – mondja Lili mamája. – Szervusz Saci! – És látom a szemén, hogy megpróbálja kitalálni, mit keresünk ott a Papával.

– A kedves férjével szeretnék beszélni, ha itthon van – mondja Papa határozottan és indulatosan.

Kiszárad a szám. Csak nem ilyen hangon akar beszélni Lili faterjával?!

– Itthon van a férjem, persze – pislog Lili mamája. – Valami baj van?

– Sajnos, baj, az mindig akad! – köpi a szavakat Papa, ahogy Dobó igazgató úr szokta megkérdezni az osztályt, hogy: KI KENTE BE PILLANATRAGASZTÓVAL RÁNKI TANÁRNŐ CIPÓTALPÁT?!

Lili mamája tétován int, hogy jöjjünk beljebb.

Szép a lakásuk. Szép nagy. Én már ismerem, mert voltam itt születési bulin. Azt hiszem, Liliék gazdagok. Boltjuk van. Lili papája hentes.

– Sándor! – kiált befelé Lili mamája. – Itt van Sacika meg a Papája. Téged keresnek!

Egy pillanat múlva a szobaajtóban megjelenik Lili édesapja papucsban, rövid gatyában és pólóban. A póló felirata: THE TWINS ARE AT HOME.

Azt hiszem, ez egy női póló.

Lili apja körülbelül egy fejjel magasabb, meg vagy száz kilóval súlyosabb a Papánál. És olyan szőrös mindenütt, hogy ha brummogni kezdene, elhinném, hogy medve.

A nagyapámra nézek. Papa megköszörüli a torkát, és nyel egyet. Nyelek én is.

Szegény Papa! Terminátorra nem számított. Utálok a horrort. Itt vér fog folyni.

Vagy mégsem?

– Jó napot, Sándor! – mondja a nagyapám kéznyújtás közben halkán, azon a szomorú hangján, amellyel temetéseken szokta vigasztalni a gyászolókat.

Ez aztán gyors váltás volt!

Fogalmam sincs, mit tervez a nagyapám, de a legjobb, ha utánzom a stílusát. „Ha nem tudod, hogyan viselkedj, mindig azt csináld, amit én! Abból nagy baj nem lehet” – szokta mondogatni éles helyzetekben, ami nálunk gyakori.

Igyekszem szomorú pofát vágni én is.

– Beszélhetnénk? – kérdezi Papa, miután megtalálta a kezét a medve mancsában és kihúzta.

Bemegyünk a szobába.

Kis üvegasztal mellett támlás heverő és két fotel, az asztalon mobil és sörösüveg.

– Foglaltok helyet! Megkínálhatlak benneteket valamivel? – tegezi le a Papát Lili édesapja, pedig, ahogy a ceglédi mama mondani szokta: nem őriztek együtt libát.

– Nem, köszönjük – mondja Papa az előbbi halk halotti hangján, és leülünk. – Csak néhány percre zavarnánk. Van egy kis gondunk. Illetve, sajnos, nem is olyan kicsi.

Oldalról rémülten a Papára pislantok.

Most tetemre hívja a medvét, mint az Arany János-balladában, amit Beni a tankönyvből annyiszor felolvasott, hogy már az elejét tudom is? „A radványi sötét erdőben. Halva találták Bárczi Benőt. Hosszú hegyes tör ifjú szívében; „Íme, bizonyág Isten előtt: Gyilkos erőszak ölte meg őt!””

Mennyi is a mentők száma? 04? 05? 07? Borzalmas! Ha izgatott vagyok, mindent elfelejtek. Pedig tanultuk. Ja! Tudom: 112.

– Tessék csak mondani, mi a gond! – brummogja Lili apja. – Ha tudok, segíték.

A nagyapám nem szól, csak beharapja a száját, mint aki nem képes belekezdeni a mondanójába, mert az annyira lesokkolja. A komédiázáshoz nagyon ért. Kamaszkorában ő is színész akart lenni, mint titokban mindenki. A Rómeó erkélyjelenetében ő volt Júlia, mert fiúosztályba jártak.

Oldalra sandítva látom, ide néz, oda néz, aztán felnyög:

– Sacikát el akarják venni..., el akarják vinni tőlünk.

„MI VAN?!” Nem kapok levegőt. El akarnak vinni engem? Hova? Kicsoda? Miért?

„Uralkodj magadon! Uralkodj magadon!” – hallom a fejemben Anya szokásos figyelmeztetését, amit akkor szokott mondani, amikor nem tudok uralkodni magamon.

Ha most mégis tudok, az csak azért van, mert a nagyapám mellett töltöttem az elmúlt tizenegy évet. Ha nem kínlódtam volna át vele annyi számomra kínos helyzetet, váratlan lelki meg szellemi hurrikánt, és nem hallottam volna az örültséget lazán súroló megjegyzéseit, most biztosan lebucskázom a fotelről az üvegasztal alá, és úgy kell felmosni. Így azonban csak lehajtom a fejemet, nehogy a medve véletlenül észrevegye, hogy lefagyott a vinyóm.

– Nem értem – hallom Lili apjának elbambult hangját. – Kik akarják elvenni Sacikát? És miért?

Na éppen erre vagyok nagyon kíváncsi én is.

– Az történt, kérem szépen – kezdi Papa a kábító mesehangján, amit annyira ismerek –, hogy a fiam, Saci édesapja, tegnapelőtt lekevert a kislánynak egy frászt.

„MI VAN?! – meredek magam elé a szőnyegre. – KI KEVERT LE KINEK MICSODÁT?”

– A gyerek nagyon felbosszantotta a fiamat – folytatja Papa halkán, szégyenlősen, ahogy eltitkolt családi dolgokról szoktunk beszélni. – Csúnyákat mondott a nagyanyjára. Nem akarom megismételni, de azt kiabálta, hogy a Mama folyton megjátszotta magát. Uram!... Az én feleségem, a fiaim anyja a világ legszelídebb és legkedvesebb asszonya volt!

Összeszorítom a combomat, mert megjelenik előttem a nyíregyházi mama, ahogy fakánállal kerget bennünket, mert Benivel megettük az összes almás pitét, amit a vendégeknek sütött.

Úristen, nem fogom bírni visszatartani!
– Mikor Sacit megütötte a fiam – folytatja
Papa –, a gyerek elesett.

Akkor Papa hirtelen hozzám fordul, meg-
ragadja a fejemet, széthúzza a haja-
mat és odamutat.

– Beverte a fejét. Még
most is ott a nyoma. Tetszik
látni?

– Igen!... – brummog-
ja kimeresztett szemmel
a medve, aki nyilván sem-
mit sem lát, mert nem
is láthat, csak, amit oda-
képzél. – Na, de ki akarja
ezért elvitetni Sárrikát?

– A szomszéd! – mondja
a nagyapám. – Titokban levide-
ózta az egészet a mobiljával. És azt kiabál-
ta, hogy feljelenti a fiamat. Elveteti tőlünk Saci-
kát. A film a bizonyíték, hogy nálunk verik a gyerekeket.

Mackó bácsi némán a Papára bámul. Aztán felnyög:

– Elvehetik? Egy pofonért?

– Bizony, kérem, bizony, ma már elvehetik! – bólogat Papa hevesen, és aztán lassan, szinte
szótagolva hozzáteszi: – Bárkitől elvehetik a gyerkét, ha bántja.

Aztán felkiált, mint akit megsúrtak egy gombostűvel:

– Micsoda fájdalom! Micsoda szégyen! Ha a szomszéd megmutatja a zsaruknak a videót...!
Kedves Sándor, ma nagyon szigorú törvények vannak a gyerekvédelemre. Pláne, ha a gyere-
ken ott marad az ütés nyoma... Orvosi látlelet, bírósági eljárás, ítélet, állami gondozás!...

Felpislogok. Látom, hogy „kedves Sándor” szempillája vibrál. Azt hiszem, kezdi sejteni: a mese róla is szól, ahogy valahol olvastam.

– Na, de... de tulajdonképpen, miért tetszettek hozzám jönni? – kérdezi kissé gyanakodva.

– Segítségért! – sikolt a nagyapám, hogy a frászt hozza rám. – Azért jöttünk, mert Lilike Saci legjobb barátnője. Mindent elmondanak egymásnak. Lilike tanúsíthatja, ha kell, hogy a fiam – a mostani sajnálatos eset kivételével – soha egy ujjal sem nyúlt az unokámhoz! Soha! Soha! Így van, Sacikám?

– Így van – hörgöm halkan.

Papa a pillantásomból érzékelheti a pisilhetnék és a röhöghetnék vészjelzéseit, mert feláll és megyünk.

– Természetesen, Lili tanúskodni fog, ha kell – bólogat Lili papája már az ajtóban. – Csak tessenek szólni, mikor hova kell mennie.

Másnap a suliban Lili azt mondja, a papája este olyan kedves volt vele, mint talán soha. Folyton az arcát nézegette, hogy látszik-e még a folt, és felemelte a zsebpénzét. Na meg felkészítette valami tanúvallomásra, amiből Lili csak annyit értett, hogy engem nem szokott verni az apukám.

Egész délelőtt kérdez és kérdez, de nem tudok felelni.

– Mért voltatok nálunk? Tényleg megütött az apukád? Tényleg levideózta a szomszéd? Tényleg fel fog jelenteni? Tényleg el akarnak venni a szüleidtől?

Nézem a barátnőmet, és tudom, hogy képtelen lennék megértetni vele Papa csavaros agymenését, amivel éppen őt, Lilit akarta megmenteni a további apai erőszaktól. Okos a barátnőm, másképpen nem is lehetne a barátnőm, de Papa megértéséhez nem okosnak kell lenni, hanem családtagnak nálunk.

Mikor hazamegyek a suliból, Papa úgy csinál, mintha újságot olvasna. Belebújik a lapba, mert ő még mindig papíron olvas, nem interneten, olyan ódivatú. Csak a kopasz feje búbja látszik ki.

Leülök vele szemben és nézem.

Tudja, hogy nézem. Tudom, hogy tudja, hogy nézem.

Egy perc múlva leereszti az újságot.

– Mi újság, Sacikám? Mit bámulsz? Olyan szép vagyok, hogy nem tudod levenni rólam a szemedet?

– Ja! – mondom. – A fejed világít, mint a telihold.

– Karcsikának is így udvarolsz?

– Közöd?

– Ahhoz képest, hogy másfél mázsás életveszélyes hentesekkel lelkizek a barátnőd érdekében, elég tetű módon viselkedsz velem, kisunokám. Inkább azt áruld el, mit mondott Lilike? Mi volt tegnap? Hogy viselkedett az apja?

– Felemelte a zsebpénzét. Minden oké.

– Akkor győztünk?

– Győztünk! – mondom, és az újságot Papa kezéből félresodorva az ölébe ugrom, megpusztilom a borostás arcát, aztán átkarolom a nyakát és a vállára hajtom a fejemet.

Úgy maradunk egy kicsit, mint akik a filmekben szeretni szokták egymást.

Aztán megkérdezem:

– Papa, te honnan vagy ilyen dörzsölt?

– Már mondtam néhányszor, kislányom: a nyíregyházi piacon nem volt könnyű megélni. Akár eladni akartál, akár venni. Mindent ott tanultam. Tudod, ki volt Ludas Matyi?

– Persze, hogy tudom!

– És Naszredin Hodzsa?

– Azt is tudom.

– És Till Eulenspiegel?

– Azt nem tudom.

– Na, Sacikám, ezek a fickók voltak olyan furfangosak, mint a nagyapád. Ilyennek kellett lennem, hogy egy hattagú család megéljen az élet viharaiban. Hajjaj, gyermekem! Bizony, bizony! A piaci kofák az eget is lehazudták, hogy az ő árujuk a legszebb.

– És te? Te, Papa, nem hazudtad le az eget, mikor el akartál adni valamit?

– Figyelj, Sacikám, beszéljünk másról! Hogy tetszik a frizurám?

HOGY HA JÖN A KIKELET

Autóbuszszal megyünk a Kerepesi temetőbe Papával.

Papa nagyon szeret temetőbe járni. Olyankor minket is odavonszol, hogy megnézzük a híres vagy kevésbé híres emberek sírját.

Persze őt legjobban az évszámok érdeklik a sírköveken.

– Látjátok? – mutat az egyik felíratra, amely szerint kilencvenöt évet élt, aki ott nyugszik.
– Én is ilyen sokáig fogok élni.

De Papa arra is felkapja a fejét, ha valaki csak negyven évet élt.

– Szegény fickó! – bólogat. – Ilyen fiatalon elment... Őt már jócskán túléltem, hál'Istennek!

Most vasárnap is ülünk a buszon, és megyünk évszámokat nézni a Kerepesibe.

Tuti, hogy nem tudott volna elcipelni minket, ha nem ígéri meg, hogy temetőzés után a Kiskakukokban ebédelünk.

Beni Papa mellett ül a buszon, én meg velük szemben.

Észreveszem, hogy Beni és Papa állandóan egy irányba pislog, valahova mögém, a másik oldali ülés felé.

Hátranézek.

Papa meg Beni pillantása irányában egy idős néni meg egy kislány üldögélnek egymás mellett. Összetartoznak, látszik. Gondolom, a néni a lány nagymamája.

Megértem Beni bambulását. Nagyon szép a csajszi a csillogó fekete szemével, meg a sötétbarna hajával. Kicsi, mosolygós szája van.

A néninek is fekete szeme van meg mosolygós szája, de az arca kis ráncokkal barázdált, és a haja rövid meg ősz.

Papa észreveszi, hogy a bambulásukon kuncogok.

Ő is vigyorra húzza a száját, aztán Benire néz.

– Benikém! – suttogja. – Kiesik a szemed. Ne bámuld úgy azt a kislányt, nem illik.

– Miért ne bámuljam? – kérdezi a bátyám szintén halkán, és nem veszi le a szemét a lányról. – Szabad országban azt bámulunk, akit akarunk, nem?

– Persze, szabad országban azt, de akkor sem illik így kukkolni – suttog a Papa, miközben megint úgy néz a nénire, mint királykobra az egérre, ha hipnotizálni akarja étkezési célból.

– Nekem is tetszik a mamája – mormolja –, mégsem esik ki a szemem...

– Papa, én tizennégy éves vagyok – mondja halkán Beni –, te pedig mindjárt nyolcvan.

– A virágnak megtiltani nem lehet, hogy ne nyíljék, ha jön a szép kikelet – dudorászik Papa valami verset halkán.

– Ugyan, Papa, kicsi virág! – húzza el a száját a bátyám. – Nyolcvanévesen akarsz kinyílni?

A Papában erre persze felmegy a pumpa.

– Mi van? Mit butáskodsz? A kikelet nem foglalkozik az életkorral! Betoppan, és akkor minden virágnak nyílnia kell. Értve vagyok? Tízéves, húszéves, százéves – mindegy! Ezt tanuld meg, kisapám! De most már emeld a fenekedet, mert itt a temető!

A busz megáll, leszállunk, de Beni még visszapillant.

Látom, hogy a lány is a bátyókám után les.

Naná! Észrevette, hogy tetszik Beninek.

Meg szerintem, neki is bejön a bátyám.

Így szoktuk Karcsival titokban mi is egymást lesni szünetben, hogy a többiek ne vegyék észre.

Engem egyébként nem érdekel, hogy Papa is kukkol. Nyíljon neki annyi kikelet, amennyi még lehet! Felőlem bámulhatja a néniket, amíg kedve tartja. Csak ne menjen el valamelyik kikelettel! Igaz, néha az agyamra megy, de hiányozna.

KI A SZENVEDÉLYBETEG?

Ülök a nappaliban, Anya vasal, Papa olvas, Beni Lizivel legózik a padlón, én meg Lilivel chatelek.

LILI: Mizu?

ÉN: Neked teccik Bea haja?

LILI: Szupi szvsz!

ÉN: Kmoly?

LILI: Én is levágatom.

ÉN: (nevetek) Grat!

LILI: Unalmas.

ÉN: Kr lenne. Fesd be!

LILI: A-a!

Felpillantok a telőről, mert megérzem, hogy Papa néz. Jól éreztem.

„Pill brb” – írom Lilinek, ami azt jelenti, hogy „pillanat, mindjárt jövök vissza”.

Aztán farkaszemet nézek a nagyapámmal.

– Gratulálok! – szólal meg végül Papa, mert ő kevésbé bírja a feszültséget. – Pontosan egy órája nyomogatód. Csúcsdöntés!

– Probléma? – kérdezem.

– Nekem ugyan nem – mondja Papa. – Csak szeretném megjegyezni...

– Akkor jegyezd meg! – vágok közbe szemtelenül, mert mindig úgy fogalmaz, hogy „szeretném megjegyezni”, „szeretném kijelenteni”, „szeretném elmondani” stb. Ne szeresse! Mondja!

– Akkor, ha megengeded, megjegyzem, hogy egy óra alatt el lehet olvasni egy könyvből ötven-hatvan oldalt, meg lehet tanulni egy-két verset, ki lehet takarítani a szobádat, sőt még a házi feladat nagyobb részét is meg lehet csinálni ennyi idő alatt.

Most bennem megy fel a pumpa. Azt hiszem dühösebb vagyok, mint amilyen pipa a Papa szokott lenni. De azért igyekszem türtőztetni magam. Tartozom Apa hetvenhét éves édesapjának annyival, hogy nem üvöltök, ha nem muszáj.

Úgyhogy csak annyit mondok hűvösen, hogy:

– Nem tartozom számadással arról, mit csinálok a szabadidőmben. Olvasok, amikor olvasok, tanulok, amikor tanulok, és nyomogatok, ha nyomogatni van kedvem.

Nagyapám bólint, mintha elfogadná a véleményemet, de megjegyzi:

– Szenvedélybetegség.

– Mi van?!

– A mobil állandó nyomogatása szenvedélybetegség, Sacikám.

– Beszélgetek a legjobb barátnőmmel. Az szenvedélybetegség?

– Nem beszélgetsz. Chatelsz. Hívd fel telefonon, ahogy anyád szokta a ceglédi mamát hívni, és beszélj vele egy órát, ha annyi mondanivalótok van!

– A chatelés ugyanúgy beszélgetés, mint a telefonálás, csak sokkal gyorsabb, tömörebb, egyszerűbb

– Bocsáss meg, de...

– Nem bocsátok!

– Jó akkor ne bocsáss meg, de egészen más hallani a másik hangját, felfogni az érzelmeit, ő is csekkolja a tiédet, és mindketten hosszabban kifejtethetitek a véleményeteket, nem úgy, hogy asszem, gratula, lécci, OMG, rulez meg lol.

Eltátom a számat.

– Papa, te ezt honnan tudod?

– Azt gondolod, olyan öreg vagyok, hogy már nem tudok megtanulni chatelni?

– Azt!

– Tévedsz, Sacikám! Megtanultam. Csak többre becsülöm az emberi hangot.

Beni közbeszól a padlóról, mert persze legózás közben is mindent hall.

– Bocs, Papa, de nekünk nincs egy óránk a telefonon lógni és beszélgetni. Felgyorsult a világ, felgyorsult az idő, felgyorsultunk mi is. Ha pedig szenvedélybetegségről beszélünk: miért is iszol te minden este egy pohár bort? Vagy kettőt?

– Hát ez az! – csapok le a témára. – A nagyapám alkoholista.

– Mert megiszom két deci vörösbort?

– Két deci, három deci, négy deci... – énekli Beni.

– Úgy! – kapja fel a hangját Papa. – Kémkedsz utánam? Számolod? Képzeld: a német orvosok cabernet sauvignont ajánlanak az infarktus megelőzésére.

A bátyám vigyorog.

– Azért a pénzért, amit ők kapnak a borászoktól, én is ezt javasolnám.

Papa legyint.

– Nem vitatkozom tájékozatlan kiskorúakkal.

Papát utánozva Beni is legyint.

– Én se vitatkozom „tájékozott” öregapókkal, akik mindent bevesznek, amit olvasnak vagy hallanak.

– Öregapád az apád apja! – mondja Papa dühösen.

– Talált! Rá gondoltam.

– Nem vagy te túl szemtelen, kisunokám?

– Gondolod, az vagyok? Lehet. Nevelés kérdése. Ki is nevelt engem gyerekkoromban?

– Apu, Anyu meg Papa – szólal meg most Lizi, aki eddig teljesen elmerült a legókockák rakosgatásában.

– Kösz, Lizikém! – öleli magához Beni a húgomat. – Ha nem monddod, bután halok meg.

És ezen persze nevetünk, Beni is, Lizi is, meg én is, miközben Papa visszabújik az újságjába.

De szerintem ő is vigyorog.

– Papa! – mondom a nagyapámnak. – Azért, mert te okosabb vagy, nincs mindig igazad.

– Ezt elfogadom. Sokkal többször van nektek igazatok, mint nekem. Pedig én tényleg okosabb vagyok.

– A szerénységedet csodálom benned a legjobban, Papa – mondja Beni.

VÉGE

Nógrádi Gábor Legkedvesebb könyvei

Egy írónak nem mindig a legsikeresebb vagy a legnépszerűbb könyvei a legkedvesebbek. Minden művét szereti, mint a gyermekeit, de van néhány, amelyikhez erősebb érzelmek kötik, mint a többihez.

A TENGEREN IS TÚL / ÉDES MUNYIMUNYI!

Nógrádi Gábor az édesanyjának és a húgának írta ezt a könyvet. Valójában az író a főszereplő is, Benedek: „Tudom, hogy anya hazajön! Igaz, hatalmas vihar volt aznap reggel a tengeren, mikor anya eltűnt. Óriási hullámok, orkán és szél. De anya nagyon jó úszó. És hiába keresték, nem találták meg. Azért nem, mert él!”

ALEX HÉT NAPJA / A GONOSZ HÉT NAPJA

Az író is ember, vannak tévedései, hibái, és gyerekkorában nem mindig volt jó gyerek. Egy ilyen, hibákat elkövető, „rosszalkodó” fiú a regény főszereplője. A tizennégy éves Alex lóg az iskolából, lop egy kutyát, hazudik, szemétkedik – haragszik a világra. Foltosnak, a lopott kutyának csodálatos képessége van: Alex minden gazembersége után éveket öregszik. (14+)

HECSEKI ÉS A KEDVES BETÖRŐK

Nógrádi Gábor a családjával rossz körülmények között lakott. Két fiát alagsori és pincelakásban nevelték a feleségével. A regény életüknek ezt a korszakát idézi meg egy humoros krimi kitalált történetében.

A gyerekbanda csalókat, tolvajokat, rablókat foszt ki a nagyfi vezetésével. Mi ez? Robin Hood család ma? De miért csinálják? Azért, mert szeretnének a pincelakásból elköltözni, mire az új kistestvér megérkezik.

AKIT KERESNEK: JESUA

Nógrádi Gábor gyerekkorában költő akart lenni, de kinevették. Aztán felnőttként költő és író lett. Minden gyereknek küldetése, feladata van a földön a képességeitől és a vágyaitól függően. Persze sokan még nem tudják, mi lesz az igazi feladatuk, ha felnőnek. Az író azért választotta regénye főszereplőjének Jesuát (Jézust), mert gyerekkorában talán ő sem tudta, hogy mi a küldetése.

GYEREKRABLÁS A PALÁNK UTCÁBAN

Lajcsi elrabolja saját magát a barátai segítségével. Örület! Mit akar? Azt, hogy elvált szülei újra összeházasodjanak. A terve sikerül? Nem sikerül? A regény bekerült a tankönyvekbe és film is készült belőle.

PETEPITE

Képzeld el, hogy reggel felkelsz, és már nem te vagy te, hanem valaki más a családból. Hogyan élsz, létezel helyette? És helyetted az a családtagod, aki a te bőrdőben él? (A PetePite az Év Gyerekkönyve lett, nemzetközi díjat kapott, és bekerült a tankönyvekbe.)

SEGÍTSÉG, EMBER!

Nógrádi Gábor könyvében negyven állat panaszkodik, gúnyolódik, sír és kacag, miközben elmondja: hogyan él, és hogyan kell őt etetni, gondozni – szeretni. Tíz kiadás, százezer példány. Zenés játék is készült a könyv alapján.

A BÁTÝÁM ZSENI

TOM: „A tesóm dilis. Persze zseni is, mert feltalálta a szuper tolmácsprogramot, és így az emberek minden nyelven beszélhetnek egymással. De azért dilis. Még szerencse, hogy itt vagyok én meg a hatodikosok szövetsége...”

AZ ÖCSÉM ZSENI

Tom iskolatársa, Digó folyton a verekedéseivel dicsekszik. Tele van karmolásokkal, foltokkal. Aztán kiderül, hogy nem is verekszik... És nem csak hogy nem verekszik, de nagy veszély leselkedik rá. A kérdés: megmentés-e Digót, bár utálják?

A NAGYIKÁM ZSENI

Az unokái sem tudták, hogy a nagyjuk lánykorában Sellő néven titkosügynök volt. Ez csak akkor derül ki, amikor Gerit elrabolják. Nagynak elő kell kapnia a palacsintasütőt, hogy szétcsapjon a banditák között.

A HÓ FOGSÁGÁBAN

KRISZTI: „Nem megyek a nagyhoz! Nem megyek a tanyára! Se tévé, se telefon, se téverő! És tudom, hóvihar lesz! Nem akarok ott karácsonyozni! Segítség!” Higgyétek el, minden gyerek felnőttként tud cselekedni, ha muszáj.

MARCI ÖRÖKSÉGE

Marci édesanyja magyar, édesapja Budapesten tanult arab orvos. A fiú ötvenmillió dollárt örököl egyiptomi nagyapjától. Húha! Az már pénz! Csak hogy a terroristák meg akarják szerezni az örökséget. Vajon sikerül nekik?

MARCI VISSZAVÁG

A Marci öröksége folytatódik. A terroristák nem adják fel. Bosszút akarnak állni. Marci ismét csak a fel-feltámadó Cilire számíthat, valamint egy verébre, plusz egy rózsabokorra. No meg rád, kedves olvasó, aki egyszerre akarsz izgulni és nevetni.

SEGÍTSÉG, ÉRTEM A KUTYÁMAT!

Lizivel megtörténik a lehetetlen: érteni kezdi a kutyák ugatását. Vajon mit csinál, amikor betörők érkezésére figyelmeztetik a környékbeli ebek? A felnőttek hinni fognak neki? Vagy egyedül is képes lesz megállítani a bűnözőket? Vagy nem?

SZÖKÉS SZOMJASBOKORBÓL

Két gyereket keres a fél ország. A két testvér, Szabolcs megye Szomjasbokor nevű kis falujából tűnt el. Egészen pontosan onnan szöktek meg. A Móra Kiadó Nyelvkincstár sorozatában megjelent izgalmas történet segít megtanulni a földrajzi nevek helyesírását.

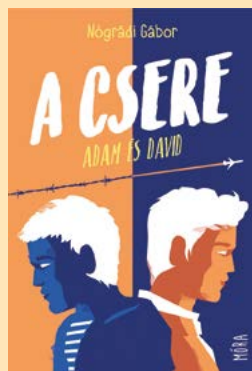
LEGYÉL A TESÓM!

Szisi minden vágya egy kistestvér. De mit tehet egy gyerek, ha a szüleitől folyton azt hallja, hogy a testvére még nem aktuális? Vegyen egy kistesót? A Móra Kiadó Már tudok olvasni sorozatában megjelent történet nem csak az olvasódat fejleszti, de a nevetőizmaidnak is munkát ad.

GALAMBNAGYMAMA

A nagymama galambbá változik, hogy találkozhasson az unokájával. Cecília beszélget a tesójával, aki még meg sem született. Ha képzelsz magadnak egy kutyát, az meg is haraphat. Ha nevetni akarsz vagy meghatódni, akkor ez a te könyved.

A CSERE

A kamasz Adam a tenger melletti menekülttáborban él és egy jobb életről álmodozik. Amikor beúszik a tengerbe megnézni az elnöki jachtot, találkozik Daviddal, az Elnök fiával. Kiderül, hogy a megszólalásig hasonlítanak egymásra. Hogyan lehetséges ez? És mi történik a találkozás után?

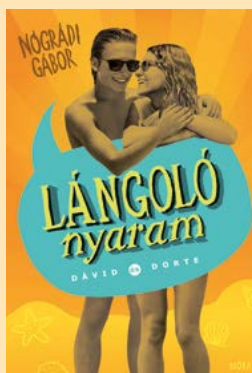
LÁTTAM, MI TÖRTÉNT

Rob tanítás után kirohan az iskolából, és majdnem fellöki Anit. A lány sírva elszalad. A két fiatal délután együtt nevetgél a plázában. Ötvenhat tanú meséli el, mit látott. Ötvenhat tanú, ötvenhat különböző történet. Miért látja mindenki másképpen ugyanazt?

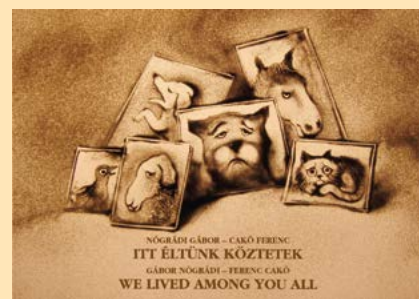
KERESD A RÍMET!

Öt témában nyolcvan vidám vers utolsó rímét, azaz egy bizonyos állat nevét kell megtalálni 300 színes, látványos kép segítségével. Kisebkek, nagyobbak játékos formában ismereteket szereznek a házi- és vadállatokról, a vizek lakóiról, a madarokról és a mesehősökről.

LÁNGOLÓ NYARAM

Dávid gátlásos, tizenöt éves magyar fiú. Dorte dán kamaszlány. A szüleikkel nyaralnak egy görög szigeten, és a fiatalok egymásba szeretnek. A humoros, kalandos regényt a kamaszszeretlem lassan kibontakozó őszinte története teszi különleges élménnyé. 14+

ITT ÉLTÜNK KÖZTETEK

A hat kiadásban megjelent, és Cakó Ferenc homokrajzaival illusztrált kötet rövid balladáiban az életükről beszélnek az állatok. A lovak és a kutyák, a macskák és a madarak, a háziállatok és a vadállatok. A könyv legutóbbi díszkiadása kemény kötésben, számozott példányban jelent meg a két szerző aláírásával.

Nógrádi Gergely művei

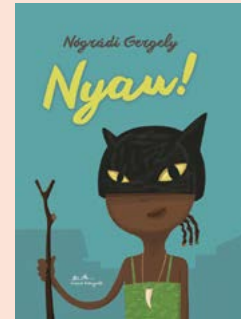
BALHÉS BENI NAPLÓJA

Komisz egy kiskamasz ez a Beni! Mindent tönkretesz, mindenkit örületbe kerget. Főhősünk naplójából azonban kiderül, a rosszkodásával pusztán szeretetet akar kicsikarni a felnőttekből. Csak ne volna olyan borzalmas a helyesírása! (A művet hangoskönyv változatban is kiadták.)

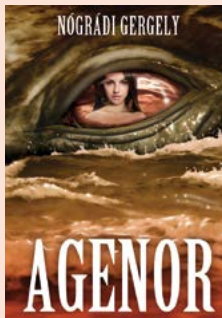
VAU

A tizenkét éves Szilas Pali egy éjszaka kutyává változik. Vajon milyen varázslatos erők állhatnak az egyszerre hátborzongató és mulatságos varázslat mögött? Kinek árulhatja el Pali az átváltozást? És vajon a szerelmese sem ismeri fel a fiút a kutyában?

NYAU!

Az afrikai kislány, Csicsi egy törzsi háborúban elveszti a szüleit. A koromfekete apróság a Vau! című regényből már ismert Szilas családhoz kerül. Pali meg Csicsi eleinte ki nem állhatják egymást. Később a viszonyuk alapvetően megváltozik. Érkezése után néhány nappal Csicsit elrabolják. De miért?

AGENOR

A tengerek mélye sötétségbe burkolódzó világ, ahová ember sohasem juthat el. Néhány gazfickó egy titkos kísérlettel rá akarja venni Agenort, a hatalmas szürke bálnát, hogy hozza fel a mélység kincseit...

MISU ÉS A PIROS KENU

A csöpp bagolyfióka, Guszti messzire téved a családi fészektől. Misu megtalálja, és úgy dönt, visszaviszi a szüleihez. Az ám, de a fióka otthonát, a rejtélyes Bagolytanyát lehetetlenség száraz lábbal megközelíteni...

A MIRRÉN TITKA

A könyv nyolcszáz esztendővel röpi vissza az olvasót a magyar történelemben. Varázserejű hősök és túlvilági lények járják a Pilis bérceit, titokzatos törpenövésű szerzetek vonulnak hadba a Mirrén védelmében.

Vélemények

NÓGRÁDI GÁBOR – CAKÓ FERENC KÖNYVEIRŐL:

Dr. Tarján Tamás irodalomtörténész

Okos és emberséges ötletből született a Vigyázz otthon. Kétszer elolvastam, és másodsorra is élveztem. Bőséges benne az irónia, a kritika, a játékosság. Épp annyira tágas az irodalmi burok, a milió, hogy a tanító célzat arányosan megférjen benne.

Népszava, Bóta Gábor

„Nógrádi Gábor Kengu elrablása és Ellopták a biciklimet! című, rafináltan ötletes ismeretterjesztő mesekönyveiről igazán nem állítható, hogy betűtengerek. Telis-tele vannak a nemzetközi hírű animációs filmes Cakó Ferenc ötletesen fantáziadús, szellemes rajzaival. /.../ Legfőképpen attól lehet szeretni ezeket a köteteket, hogy valós szeretet van bennük, ami ember-és gyerekismerettel is párosul.”

Közlekedésbiztonság

„Milyen veszélyt rejt, ha apu az út helyett a csajokat nézi? Erről szól az egyik történet, és a gyermek nemcsak a választ adja meg a kérdésre, de azt is világosan közli szülőjével, hogy mit kell tennie. Pontosabban, hogy mit ne tegyen közlekedés, főleg vezetés közben.

Samu Gyuláné, Budapest, Kondor Béla Általános Iskola

A könyv ötlete nagyon ütős. A grafika kedves és jó, a gyerekek szintjét megcélzó humorral történő megfogalmazás nagyon nógrádi, teljesen gyerekeknek való, és felhívja a figyelmet a veszélyekre.

Magyar Nemzet, Hanthy Kinga

„Nógrádi Gábor rendületlenül írja ifjúsági könyveit, egyike azoknak, akik ennek az újfajta szemléletű beavató irodalomnak a képviselői. Kapott már nagydíjat a munkásságáért, de annak, olvasók nélkül semmi értelme nem volna. Neki viszont olvasói is vannak, sőt egyik másik regényét közkívánatra az iskolai tananyagba is beemelték.”

NOL.HU, Kácsor Zsolt

„Ha csak két gyerek életét is megmentették a könyveink, már megérte megírni, kiadni – mondta Nógrádi Gábor. Az író többek között arról beszélt, hogy míg Magyarországon évente mintegy 16 ezer közlekedési baleset történik, a háztartási balesetek száma eléri a 250 ezret. Ez a szám talán csökkenni fog, ha sokan elolvassák a Vigyázz otthon, hogy sose érjen baj! című könyvet, amelyet – az író többi könyvéhez hasonlóan – Cakó Ferenc illusztrált.”

Magyar Hang, Lakner Dávid

„A Vigyázz, hogy sose érjen baj! könyvsorozat különböző veszélyekre figyelmezteti a kisebbeket. Olyanokra például, hogy érdemes figyelni a mobiltelefonra, mert ha nem megfelelő körülmények között is azon csüngünk, könnyen bajba kerülhetünk. Érdemes vigyázni természetesen a drogokkal, a táplálkozással, a tüsszel, de aggódhatunk a hulladék és a klímaváltozás miatt is.”

www.nogradi.hu
Cakó Ferenc weblapja:
<https://sandanimation.tumblr.com/>
A nyomtatott könyv ára: 2940 Ft